NR. 8
AUGUST 1965
114. ÅRG.

DEN DANSKE *Stjerne*



DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8

AUGUST 1965

114. ÅRG.

Indhold:

Forsidebillede:
Ældste Richard L. Evans af De Tolv Apostles Råd.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORAÇO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Renhed er lige efter guddommelighed

af *Præsident David O. McKay.*



»Da siger Jesus til ham: Vig bort, Satan! thi der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene Ham alene.« (Matt. 4.10).

Vi er midt i fristelsen her i dødeligheden, men vi kan hæve os op over den, hvis vi tænker ædle tanker, hvis vi lægger planer og beder om hjælp til at holde os over det lave og vulgære, og hvis vi holder vore legemer og vore tanker rene og ubesmittede.

Med tanken på den strålende indvielse af Oakland Templet endnu hos mig, og med sjælens overbevisning om de velsignelser, som venter Kirkens medlemmer og især vore unge mennesker, når de går ind i Herrens Hus, formaner jeg ungdommen til at forberede sig til at blive værdig til at gå ind i den Allerhøjestes templer.

Der er én fundamental egenskab eller dyd, som er nødvendig for at gøre forberedelsen komplet. Naturligvis er der mange dyder og principper i evangeliet, som man bør leve op til så nært som muligt, som forberedelse til at komme i templet.

For mange år siden blev følgende formaning givet af en Herrens tjener: »... Vær rene, I som bærer Herrens kar ...« (*L. & P. 38:42*). Ethvert medlem af Kirken bør vide, at et af de første krav for at gå ind i Herrens Hus er *renhed.* I har hørt, at der er sagt, at »Renhed er lige efter guddommelighed.« Det er en ydende dyd, ikke blot som forberedelse til at gå ind i Guds Hus, men som en, der udvider sig, bidrager til lykke og vækst, til fred i sindet for den enkelte, og til tilfredshed i hjemmet. Renhed bidrager til sundhed. Renhed bidrager til omgængelighed og glæde i ægteskabet.

Da Herren sagde: »Vær rene, I som bærer Herrens kar«, er jeg sikker på, at Han tænkte på nødvendigheden af *renhed i tanke* så vel som rene hænder og rent linned. Det mægtigste i verden er ikke den bombe, som dræber mennesker og sprænger byer i luften — det mægtigste i verden er en idé! Det er den *tanke* og den *idé,* som opfandt bomberne og andre eksplosive stoffer.

»Sig mig, hvad du tænker på, når du ikke behøver at tænke, og jeg vil sige dig, hvad du er.« Sidste dages hellige har pligt til at tænke rene tanker, at nære høje idealer. Så længe de gør det, vil deres handlinger være i overensstemmelse med disse idealer. En ukendt forfatter har engang ganske rigtigt sagt følgende:

Du kan aldrig sige, hvad dine tanker vil gøre,
om de bringer dig had eller kærlighed,
for tanker er ting,
og deres luftige vinger
er hurtigere end brevduer.
De følger universets lov —
hver ting må skabe sin egen slags;
og de fejer hen over vejen
for at bringe dig tilbage
alt, hvad der gik ud fra dit sind.

Lad mig gøre det ganske enkelt. For mange år siden kom en ung mand til mig, medens jeg var præsident for den Europæiske Mission, og gjorde en tilståelse om en forkert og syndefuld handling. Han retfærdiggjorde sig ved at sige, at han tilfældigvis kom ind i en boghandel ved lukketid, og da døren var låst, gav han efter for fristelsen. Han dadlede *omstændighederne* for sit fald.

Men jeg sagde: »Det var ikke omstændighederne, det var ikke den låsede dør, heller ikke fristelsen. Du havde tænkt på det, før du gik ind i den boghandel. Hvis du aldrig havde tænkt på den handling, ville der aldrig have været nogen omstændighed, der var stærk nok til at friste eller lokke dig, en missionær, til at falde. Tanken går altid forud for handlingen.«

Rene tanker, høje idealer, tanken om kærlighed i dens sande betydning, mådehold, hjælpsomhed, munterhed, er alle principper, som kan bidrage til karakterens udvikling. At tænke på sig selv, nære ond vilje mod en næste, tænke på en eller anden anledning til at tilfredsstille appetitten ved at ryge eller drikke, vil lede den enkelte til at begå disse ting.

Alting i Herrens Hus er rent, sundt og smukt; det er som det skulle være, og de, som går derind, skulle komme med rene hænder, rene tanker og rene hjerter. Det gjorde et dybt indtryk på mig engang i Salt Lake Templet, da jeg sad sammen med andre medlemmer af de Tolvs Råd og i overværelse af Kirkens Første Præsidentskab, den gang Præsident Joseph F. Smith var præsident. Han havde fortalt os om den drøm, han havde haft, som siden er blevet offentliggjort, og nogle af jer har måske læst den.

Han gav det mere som et syn end som en drøm, og som sådan synes den mig. Han syntes, han var sammen med andre af Kirkens ledere, som var døde og var gået på den anden side. Det ser ud til, at han var blevet noget

forsinket ved at tage sit rene linned på, og han var lidt sent på det, da han gik ind ad døren i nærværelse af de ledere, som han nævnte. Der sad Profeten Joseph Smith, profetens broder Hyrum, patriarken, Præsident Joseph F. Smiths bedstefader, Præsident Brigham Young, Præsident John Taylor, Præsident Wilford Woodruff og andre af Kirkens præsidenter og prominente ledere. På det tidspunkt blev Præsident Joseph F. Smith meget stærkt klar over det privilegium han havde, at komme ind til dette fornemme selskab. Tanken om, at han var værdig til at sidde sammen med den gruppe mænd næsten overvældede ham. Han stod et øjeblik, da han gik ind, og Profeten Joseph så op og sagde til ham: »Joseph, du kommer for sent.«

Og så fyldte en stærk tilfredsstillelse præsidentens sjæl, for han svarede: »*Ja, Præsident Smith, jeg kommer for sent, men jeg er ren!*« Ikke alene var hans linned rent, men han kunne også se tilbage og have den erkendelse, at han havde holdt sin sjæl uplettet fra synd.

Jeg tror, at det vil blive den største tilfredsstillelse, som nogen af os kan få, hvis vi også møder dem af vore kære, som er gået forud, og især når vi kommer i vor Herre og Frelsers nærhed.

Vi er midt i fristelsen her i dødeligheden, men vi kan hæve os op over den, hvis vi tænker ædle tanker, hvis vi lægger planer og beder om hjælp til at holde os over det lave og det vulgære og det syndige, og hvis vi holder vore legemer og vore tanker rene og ubesmittede.

Lad os praktisere disse dyder i vort hjem og i vort daglige liv, hvor vi end er, så at vi, når vi går ind i Herrens Hus, kan sige: »*Jeg er ren.*«

David O. McKay



Oprigtig taknemmelighed er ikke tavs...

af *Richard L. Evans*

I et *Essay* om historie skrev James Anthony Froude: »Én lektie, og kun én, kan historien siges at gentage med tydelighed: at verden på en eller anden måde er bygget på moralske grundvolde, at i det lange løb er det godt med det gode, i det lange løb er det dårligt med det onde. ...« Vi er taknemmelige for dette, taknemmelige for loven, for de grundvolde, hvorpå vi kan sætte vore fødder, for moralen, for den moralske lov; taknemmelige for befalingerne, for årsager og følger, uden hvilke vi ikke kunne vide, hvad vi kunne regne med. Vi er taknemmelige for familier og venner, for en overbevisning om formålet med livet, for menneskehedens fastlagte skæbne. Vi er taknemmelige »for velsignelser, vi ikke kan måle, for gaver vi ikke kan vurdere ... for bøger, musik, kunst og for de store opfindelser, som gør disse velsignelser tilgængelige ... for små børns latter ... for midlerne til at lindre menneskelige lidelser ... og forøge livets glæder ... for alt godt og opløftende ...« Vi er taknemmelige, som dr. Edward L. Thorndike har sagt det, fordi »Hos de store mænd er kærlighed stærkere end had, venskab er stærkere end egenkærlighed, og taknemmelighed er stærkere end misundelse. ... Det er en del af moralen og klogskaben hos enhver at være taknemmelig for forældre, som har taget sig af ham, venner som har givet ham kammeratskab ... samfundet som beskytter ham, uddanner ham og giver ham en chance for at tjene sig et ærligt levebrød. ... Vi bør være taknemmelige mod alle anstændige folk, som holder fred, udfører et ærligt arbejde og betaler deres regninger. ... Lad os udtrykke vor taknemmelighed ved at efterligne dem.« Oprigtig taknemmelighed er ikke altid tavs, ikke neutral, ikke træg. Oprigtig taknemmelighed er noget, vi gør noget ved. Og når vi så har fået så meget, har vi grund til at vise taknemmelighed ved at give kærlighed, ved at give af os selv, ved at arbejde, ved at påtage os ansvar, ved at tage vare på vore børn, ved at leve loyalt efter principperne, ved at holde budene, ved at ydmyge os for det guddommelige Forsyn, taknemmelig for alt, hvad Gud har givet. »Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham ...« *(L. & P. 78:19).*

(Fra *Tempelpladsen,* 22. november 1964)

Den samme gerning har en ganske forskellig moralsk betydning, eftersom den er resultatet af en gennemført livsanskuelse eller er fremgået af en øjeblikkelig svaghed.

D. G. Monrad



Fra missionens præsidentskab

Når vi hastigt nærmer os den tid, hvor vi har lejlighed til at gå ind i templet igen, vil det måske være godt at skrive nogle få ord om dette hellige arbejde, så vi bedre kan forstå formålet og betydningen bag det.

Ethvert godt medlem af Kirken kan, når han bliver voksen, komme ind i templet og modtage sine endowments.

De endowments, der gives til Kirkens medlemmer i templet, er i hovedsagen instruktionskurser om menneskets eksistens, før det kom til denne jord, historien om vore jordiske forældre, historien om de forskellige uddelinger i evangeliet, og de midler og metoder, hvorved man kan opnå glæde her på jorden og ophøjelse i himlen. For at gøre denne lange historie tydelig, er enhver belærende opfindelse, som indtil nu er kendt for mennesket, taget i brug. Den henvender sig til alle menneskets sanser for at gøre evangeliet klart fra begyndelsen til slutningen.

Måske er der intet i Kirken, der forstås og påskønnes så lidt som de symboler og ritualer, der er forbundet med ordinancearbejdet i templet. Grunden til dette ligger i mangel på forståelse for evangeliet hos dem, der går ind i templet for at udføre ordinancearbejde, og den hastighed, hvormed det er nødvendigt at arbejde for at tjene de mange, der søger at udføre tempelarbejde for de døde.

For at forstå og fuldstændig påskønne templerne og tempelarbejdet må man skelne mellem den endelige frelse og midlerne til at nå denne, og ritualerne og symbolerne.

Frelse bliver sommetider betegnet som en Guds gave, men det er ikke desto mindre noget, som mennesket selv må skaffe sig. Medens et menneske ikke kan opnå frelse uden Gud, kan Gud ikke udstrække frelse, medmindre den opnås ved den enkeltes vækst. Mennesket kan ikke opnå frelse undtagen gennem lydighed mod hele loven, for frelse betyder frihed fra al smerte, og at bryde en lov følges af en straf. På denne måde er vejen til frihed vejen til lydighed mod fremskridtets love, hvad der er Guds love. Det menneskelige fremskridts lov er Jesu Kristi evangelium. De, som er blevet klar over, hvad loven er, har en bedre lejlighed til at holde fast ved loven end andre. De, som har indgået højtidelige pagter om at holde fast ved Guds love, er mere tilbøjelige til at følge disse love, end de som ikke har indgået pagterne, eller, hvis de overtræder lovene, er de mere ivrige efter at omvende sig fra overtrædelsen.

De, som bestandig gennem nogle symboler eller anordninger bliver mindet om deres pagter med Gud, er mere tilbøjelige til at holde disse pagter, end de, som ikke kan mindes om det på denne måde.

Der findes grundlæggende principper i psykologi, og Gud, Mesteren for videnskab og psykologi, har ikke overset dem i sit ønske om at skabe udødelighed og evigt liv for mennesket. I Guds templer kan Kirkens medlemmer blive instrueret mere fuldstændigt i Guds evige love og indgå en højtidelig pagt med Ham om at holde Hans befalinger, og på samme tid modtager de, ved Hans ordinerede tjeneres hænder, en forjættelse om store velsignelser, som følger lydigheden mod disse pagter. Denne ordinance, at indgå pagt med vor himmelske Fader i Hans hellige tempel, kaldes at modtage vore »Endowments«, det vil sige, at modtageren bliver begavet med velsignelser fra Gud i henhold til sin lydighed mod disse pagter. Her anvendes atter et stort psykologisk princip. Folk, som ikke har et bestemt mål, opnår sjældent så meget som de, der har et stort mål at stræbe imod. På samme måde driver folk gennem livet og gør ikke deres bedste for at leve retskaffent, fordi de ikke har nogen forståelse af den evige og varige glæde, som retskaffenhed resulterer i. Herren har forordnet, at Hans folk skulle bygge templer og blive kendt med de velsignelser, der er parat til de retskafne, som, da de erkender dette, vil stræbe efter at opnå dem.

For at den person, der skal have sin endowment, kan få større erkendelse af Guds love, har den store Læremester indstiftet symboler. Fra det tidspunkt et menneske går ind i templet, bør hvert trin i hans fremgang indprente ham Guds store plan til menneskets frelse.

Herren har forordnet, at Hans Hus er det rette sted til at åbenbare Hans store forjættelser for menneskene. Når Kirkens medlemmer fatter skønheden og harmonien ved templets ordinancer, beslutter de dybt i deres hjerter at leve et sandere og bedre liv, så retfærdighedens belønninger engang kan komme til dem.

Tre store principper ligger bag ved Guds ordinancer:

1. For Gud er der ingen personsanseelse. De fattige og rige, de ydmyge og stolte, alle har den samme klædning på, så de kan lære det store princip — alle mennesker vil blive dømt af den samme lov, og alle, som opnår frelse, må vise de samme egenskaber overfor en retfærdig Gud for at være værdige til frelse.

2. Et menneske kan kun frelses så hurtigt som han opnår kundskab om Guds love.

3. Frelse opnås ved lydighed mod de love, som velsignelserne er betinget af.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

ET STRÅLENDE PRINCIP

af *John H. Vandenberg,* Kirkens Præsiderende Biskop
Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, april 1963

Ved århundredskiftet sagde Præsident Lorenzo Snow i en tale til de hellige ved Generalkonferencen: »For halvfjerds år siden blev denne Kirke organiseret med seks medlemmer. Vi begyndte så at sige som et lille barn ... Men gennem Herrens velsignelser lykkedes det os at komme igennem vor barndom, og vi fik støtte fra Herren, når Han anså det for passende at give den ... Vi forstår udmærket godt, når vi ser tilbage på vort liv, at vi gjorde mange tåbelige ting, da vi var drenge på grund af vor mangel på erfaring, og fordi vi ikke tilfulde havde lært at adlyde vor faders og vor moders instruktioner. Vi kunne den gang ikke forstå, at det var absolut nødvendigt for vor rette fremgang, at vi skulle tage imod vore forældres råd. Mange af os lærte det, men altfor sent til at rette os. Men efterhånden som vi gik fremad, hjalp fortidens erfaringer os materielt til at undgå sådanne fejltagelser, som vi havde begået i vor ungdom.

Det har været det samme med Kirken ... Når vi undersøger os selv ... opdager vi, at vi stadig ikke gør nøjagtigt det, som vi burde gøre, til trods for al vor erfaring. Vi opdager, at der er ting, som vi undlader at gøre, og som Herren venter, vi skal udføre, og hvoraf Han krævede, at noget af det skulle være gjort i vor ungdom. Men vi føler os taknemmelige over, at vi er i stand til nu ... at udføre mange ting ... Medens vi komplimenterer os selv i denne retning, burde vi i sandhed føle, at vi endnu ikke er nået til fuldkommenhed. Der er endnu mange ting, der skal gøres.« (*Konferencerapport*, april 1900, pp. 1-2).

Da jeg læste Præsident Snows budskab til Kirken, var det tydeligt for mig, at Herren har været god ved så vel som tålmodig med de hellige. Han har oprettet disse konferencer, hvor Hans folk kan blive formanet og underrettet angående Hans rige.

Nu hentydede Præsident Snow i sine bemærkninger til nogle af disse ting, efter at Kirken havde været oprettet i halvfjerds år.

Idag, da Kirken har nået en alder af 133 år, forbavses vi over dens vækst, og ved hjælp af dens lederes styrke går vi fremad. Og dog, når vi undersøger os selv, ser vi, at der er meget behov for forbedring.

Jeg tænker på Profeten Esajas's ord, da han sagde: »Råb højt, spar ikke din strube, løft din røst som basunen, forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder!« *(Es. 58:1).*

Jeg lægger mærke til et stort behov for at undervise i og efterleve princippet om faste. Jeg vil gerne sige noget angående dette. Som en Kirke har vi ikke nået den fulde gavn af dette princip. Der er nogle, som trofast overholder fasten og som får de fulde velsignelser. Men der er mange endnu, som må undervises i det sande princip om faste og blive omvendt til det og praktisere det for at modtage de store velsignelser, der er forbundet med det.

Profeten Esajas fremsætter tydeligt en forståelse af fasten. Når han så på folket, var han uden tvivl betydeligt oprevet og bekymret over den måde, hvorpå de havde misbrugt formålet med og princippet om faste.

Han sagde: »... Se, I driver handel, når I faster, og pisker på arbejdsflokken.« (*Ibid.* 58:3).

En forfatter siger, at dette skriftsted betyder, at de finder fornøjelser og fortsætter med deres forretninger og undertrykker alle deres arbejdere. Med alle deres forsikringer om selvfornægtelse er de egenkærlige.

»Se, I faster til strid og kiv, til hug med gudløse næver ...« (*Ibid.* 58:4).

Med andre ord, resultatet er, at de belønnes med strid, kiv og ondskab.

Esajas forklarer videre formålene med og velsignelserne ved fasten. Han spørger: »... kalder du det for faste, en dag, der behager Herren? Nej, faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker, at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg,

at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.« (*Ibid.* 58:5-7).

Jeg antager, at når han taler om »at løse gudløsheds lænker«, »at løsne ågets bånd«, og »»at sønderbryde hvert åg«, hentyder han til ondskaben hos folk, som kun tænker på sig selv i egenkærlighed, forfængelighed og stolthed og har deres hjerter ved denne verdens ting, så de helt har glemt de to store bud, at elske Gud og elske deres næste. Principperne om at elske din næste og at elske Gud er indbefattet i det sande formål med fasten.

I sandhed, der skal ingen fantasi til at forstå, hvad det betyder, når han siger: »... bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.«

Han mener, at foruden at tage vare på de fattige, skal vi se efter vor egen slægt og være ansvarlig for vor fader, vor moder, vor broder og vor søster, når de er i nød.

Det er her, jeg gerne vil udtale, at Herren har sørget for, at en dag med faste og bøn skulle oprettes i disse dage, så Kirken kollektivt kan slutte sig sammen for at opfylde formålet med fasten.

I et brev fra de Tolvs Råd til Kirken den 17. maj 1845, som Orson Pratt læste for de hellige, står følgende ord:

»Lad dette være et eksempel for alle hellige, og der vil aldrig være nogen mangel på brød: Når de fattige sulter, så lad dem, som har noget, faste en dag, og give hvad de ellers ville have spist, til biskoppen til de fattige, og hver eneste vil have rigeligt i lang tid, og dette er et af de store og vigtige principper ved fasten, som er godkendt af Herren. Og så længe de hellige alle vil efterleve dette princip, med glad hjerte og muntert ansigt, vil de altid have i overflod.« *(DHC 7:413).*

Biskoppen bør ofte opmuntre medlemmerne i sit ward til at overholde fastedagen og frivilligt yde et rigeligt offer. Herren ved i sin visdom, at enkeltvis er vi almindeligvis ikke tilbøjelige til at opsøge de fattige, de sultne og de trængende, og enkeltvis afhjælpe deres nød på en vedvarende basis. Ved at faste kollektivt er der ingen ende på det gode, der kan gøres, så at ingen behøver at lide, når sådan hjælp, som kan gives, ydes gennem biskoppen i kærlighed og barmhjertighed, og der ydes den fulde pengeværdi uden nogen administrationsomkostninger.

Faste er et frivilligt princip. Herren sagde også: »... det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting; thi den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener, hvorfor han ingen belønning får.

Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.« *(L. & P. 58:26-27).* Faste er et princip, som alle opmuntres til at leve efter — de unge og de gamle, de rige og de fattige, enken og de trængende.

Præsident Joseph F. Smith siger: »Herren har indstiftet fasten på et fornuftigt og intelligent grundlag, og ingen af Hans værker er frugtesløse og ukloge. Hans lov er fuldkommen i dette som i andre ting. Derfor kræves det, at de, som kan, overholder den; det er en pligt, som de ikke kan undslå sig for, men lad det erindres, at overholdelse af fasten ved at afstå i fireogtyve timer fra mad og drikke, ikke er en absolut regel, det er ikke en jernhård lov for os, men overlades til folket som en samvittighedssag, hvor man udviser visdom og klogskab. Mange er underkastet svaghed, andre har et skrøbeligt helbred og andre har ammende småbørn, af sådanne folk bør det ikke forlanges, at de faster. Jeg har kendt børn, som græder efter mad på fastedagen. I sådanne tilfælde vil det ikke gøre dem noget godt at gå uden mad. I stedet for vil de frygte den dag, der kommer, og i stedet for at byde den velkommen, vil de føle uvilje mod den, medens tvangen skaber en oprørsånd i dem i stedet for kærlighed til Herren og deres medmennesker. Det er bedre at lære dem princippet og lade dem overholde det, når de er gamle nok til at vælge klogt, end at tvinge dem.« *(Gospel Doctrine, p. 244).*

Jeg føler, at jeg må tilføje, at de, som ikke fysisk er i stand til at afholde sig fra mad og drikke, bør deltage i fastedagen, hvad bønner, fasteoffer og vidnesbyrd angår. Hvis vi holder fast ved Herrens ord med ovennævnte formål, vil vi sikkert blive velsignet, således som Gud har lovet gennem sine profeter. Jeg antager ikke, der er nogen fysisk velsignelse, der ønskes så meget som det at have det godt i sind og legeme.

Lyt igen til Esajas og hans forjættelse: »Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår ...« *(Es. 58:8).* Hvad ville dette være værd for dig? Tænk på, hvad det betyder. »... foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget.« *(Idem.).*

Videre, »Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: Her er jeg! ...« *(Ibid. 58:9).* Hvilken yderligere sikkerhed ville vi behøve end dette som et løfte om, at vi kan kalde på Herren, og Han vil svare?

Så gentager Esajas: »... Fjerner du åget (eller ondskaben) fra din midte, holder op at tale ondt (eller anklage andre) og pege fingre,

rækker du den sultne dit brød og mætter en vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørke, dit mulm skal blive som middag;

Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt (dette er din personlige sikkerhed i nød og vanskelige tider), og give dig nye kræfter; (jeg tror, dette har at gøre med sundheden. I knoglen er der marv, og marven skaber blodet, som er nødvendigt for legemets styrke og velbefindende); du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter (eller inspiration og klogskab vil stadig flyde fra dig).

Da bygges på ældgamle tomter, du rejser længst faldne mure; da kaldes du »Murbrudsbøder«, »Genskaber af farbare veje«.« *(Ibid. 58:9-12).* For mig er dette en forjættelse til dem, der arbejder med Kirkens medlemmer, som er i nød fysisk og åndeligt, at de kan være i stand til at hjæple dem — til at gøre hvad? »Bygge på ældgamle tomter,« og når du hjælper dem at bygge, »du rejser længst faldne mure; da kaldes du Murbrudsbøder.« Med andre ord, du har hjulpet dem at overvinde deres svagheder, at genopbygge deres sjæle, bygge bro over afgrunden gennem reaktivering, rehabilitering og »genopbygning« af den sti, som de skal vandre på.

Til dem, som har ansvaret for ledelsen af de hellige i enhver enhed af Kirken, siger jeg, lær folket princippet om faste, i kærlighed, i mildhed, i fasthed og i ydmyghed. At faste vil give dem åndelig styrke og hjælpe dem til at udvikle selvbeherskelse.

Præsident Snow lagde i sin tid mærke til behovet for modenhed, så vi i dag efter 133 års forløb burde nå manddommen i fasteofferprogrammet.

I virkeligheden imødegår vi som en Kirke ikke de kontante nødssituationer hos de syge, de nøgne og de sultne, som vi burde gennem fasteprincippet. Det er vor pligt at lære de hellige dette princip, så de kan bryde egenkærlighedens synd, så deres fasteoffer og deres velsignelser kan blive rundhåndede.

Nu, brødre og søstre, vil jeg gerne til sidst give jer mit hjertes ønske med Omnis ord: »... Jeg ønsker ,at I skal komme til Kristus, som er den Hellige i Israel, og få del i hans salighed og i hans forløsnings kraft. Ja, kom til ham og giv ham jeres hele sjæl som et offer til ham og vedbliv i faste og bøn og hold ud til enden; og så sandt som Herren lever, skal I blive frelst.« *(Omni 26).* I Jesu Kristi navn. Amen.

Tempelrejsen

Der er endnu nogle enkelte pladser ledige på tempelrejse nr. II, fra 30. august til 2. september.

Søskende, som ønsker at komme med på denne tempelrejse, kan skrive efter indtegningsblanket og nærmere oplysninger til Missionskontoret, Dalgas Boulevard 164, København F. Brevet bedes mærket TEMPELREJSE.

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hvorfor skabte vor evige Fader en verden, hvor lidelser og sorg eksisterer?

Spørgsmål:

Hvis Gud er almægtig, kunne Han have skabt en verden, hvor ingen sorg og lidelse ville eksistere. Da der i denne verden findes sorg og lidelse, er Gud enten ikke almægtig eller også er Han grusom mod sine børn ved at lade dem lide, således som mange af dem gør. Jeg kan ikke dyrke en Gud eller danne mig et begreb, som retfærdiggør menneskelig lidelse. Bøn til en sådan Gud synes at være spot.

Svar:

Den, som hævder en sådan tanke, er uden forståelse for formålet med det dødelige liv. Vi blev ikke sendt hertil for blot at have et fornøjeligt liv, frit for prøver, sygdom og fysisk smerte, og skuffelser. Det virkelige formål med dødeligheden er dobbelt: for det første at få legemer af kød og ben, og for det andet at få erfaringer, som man kun kan få i dødeligheden.

Den simple kendsgerning er, at vi kom her for at få del i det bitre så vel som i det søde, at få kundskab og visdom gennem de erfaringer, som dødeligheden giver, og som vil berede os til at komme tilbage og gå fremad mod evig fuldkommenhed. I det dødelige liv er vi i skole, hvor vi bliver trænet i alle de nødvendige erfaringer, som vil berede os til evigt liv. Derfor er nogen smerte, nogen sorg, måske skuffelser nødvendige, når vi skal berede os til at gå tilbage som vor Evige Faders sønner og døtre, lige så vel som de behagelige ting i livet under vor forberedelse til det evige livs velsignelser. Således bereder vi os for det kommende liv. Her er vi i skole og bliver opøvet i alle de nødvendige forberedelser til vor fremtidige eksistens. Derfor er det nødvendigt ,at vi kommer i kontakt med nogle ting, som er bitre, så vi kan påskønne det søde og vor jordiske uddannelse kan blive komplet. Hvis vi ikke havde adgang til disse forhold, ville vor dødelige oplæring blive ufuldstændig og mangle mange af de træk, som er nødvendige til den ophøjelse, som venter os, hvis vi er trofaste og sande.

Hvis vi var blevet født i dette liv blot med det formål at få fornøjelse, ville hele formålet med livet slå fejl. Dødeligheden er i alle henseender en nødvendig skole — en skole hvor vi bliver trænet og får kundskab og erfaring, som ikke kunne komme til os på nogen anden måde.

En gammel profet i Amerika gav os nogle vidunderlige råd, da han lærte sin søn om formålet med dette dødelige liv:

»Thi det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting. Hvis det ikke var så, min førstefødte i ørkenen, kunne retfærdighed ikke finde sted, ej heller ugudelighed, og hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt. Og alle ting måtte følgelig være en sammenblanding i et; om der derfor skulle være et legeme, måtte det nødvendigvis forblive som dødt og ville hverken have liv, død eller forkrænkelighed og hverken lyksalighed eller elendighed, hverken følelse eller ufølsomhed.

Og følgelig skabtes det som noget uden værd, og der ville heller ikke have været nogen hensigt med dets skabelse. Og dette må nødvendigvis tilintetgøre Guds visdom og hans evige hensigter og ligeledes Guds kraft, barmhjertighed og retfærdighed.« *(2 Nephi 2:11-12).*

Lad os aldrig glemme, at intet dødeligt menneske nogensinde har lidt så meget som vor guddommelige Frelser Jesus Kristus. Hele Hans liv i dødeligheden var fyldt med sorg såvel som med den glæde, som livet kunne tilbyde. Hans beskrivelse af sine lidelser er anført i Lære og Pagter med følgende ord:

»Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.« *(L. & P. 19:16-19).*

Her har vi en udtalelse fra Guds Søn om, hvorledes han påtog sig lidelse, og for hvem? For dig og for mig, og for enhver anden sjæl, som vil omvende sig og modtage Hans evangelium.

Og hvorfor denne store lidelse? For at vi, Guds børn, kan få opstandelse, og, hvis vi er trofaste mod vor Faders befalinger, en frelsens og ophøjelsens plads i vor Faders rige.

Hvad ret har vi, som er så højligt velsignede, til at beklage os, fordi den verden vi lever i, er underkastet smerte, sygdom og sorg, når vi begår synd? Har vor Evige Fader krævet mere af os, end Han selv led engang? Har du nogensinde tænkt på Hans Elskede Søns lidelser, som, efter hvad der er berettet, var så store, at Hans legeme skælvede af smerte og blodet sprang frem af hver pore i Hans

legeme? Og for hvem led Han? Ikke for sig selv, men for enhver levende sjæl, som vil omvende sig og tage imod Hans evangelium. Det var en tilkendegivelse af Hans store kærlighed til alle os dødelige væsener!

Ja, vor Forløser gjorde alt dette for dig og for mig og for enhver anden skabning, som modtager dødeligt liv i denne verden. Hvor taknemmelige bør vi ikke være for denne tilkendegivelse af Hans store kærlighed til os. For på denne måde er vi i stand til at opnå opstandelse fra døden, og hvis vi er trofaste mod Hans befalinger ophøjelse i Faderens rige.

Det er en fejltagelse og en tåbelig idé at tro, at dødeligheden for vor Evige Faders børn skulle være et sted, som skulle være frit for enhver smerte, sygdom eller prøve på vor tro og til slut en legemlig død. At blive stillet ansigt til ansigt med smerte så vel som med glæde, sygdom så vel som med lykke og sundhed, og til slut døden — vi kom afgjort her for at få disse erfaringer. De vil være nødvendige for vor fremgang i den kommende verden, hvilken fremgang ville være blevet forsinket, hvis vi var blevet befriet for disse ting. Det er absolut nødvendigt, at enhver sjæl skal få del i disse erfaringer. De hjælper til at gøre os stærke.

Lad os se på en sammenligning. Der er to mænd af samme højde og vægt. Den ene af dem øver sine muskler ved dagligt arbejde og motion, den anden gør ikke andet end sidde og ligge rundt omkring. Den ene oplyser sit sind ved studium, den anden kan ikke tage sig tid til at gøre en anstrengelse for at lære. Hvem ønsker du at være, den mand, som har travlt og er flittig, eller den mand som er doven og tager sig det let? I det ene tilfælde er manden aktiv, kraftig og stærk. Den anden bliver svag, sygelig og en byrde for sig selv så vel som for andre.

Her er to andre mænd. Den ene er flittig, ydmyg og from. Han har Herrens Ånds vejledning, fordi han er villig til at holde Guds befalinger. Han har modtaget kundskaben gennem sin ydmyghed og tro på, at Gud, hans Evige Fader, lever, og at Hans Søn Jesus Kristus er verdens Forløser. Han er lykkelig og elsker sine medmennesker.

Den anden er uden håb. Han har ingen vished om frelse i det rige, som vil komme. Fremtiden er for ham en bundløs afgrund, et sted med evigt mørke. Han er uden håb eller vished om et evigt liv, som til sidst vil komme. Det dødelige legemes død er ikke afslutningen!

Ja, vor Herre og Forløser kom her og led som intet andet menneskeligt væsen nogensinde har været kaldet til at lide, og Han gik gennem denne frygtelige ildprøve for *dig* og for *mig* og for hver levende skabning på denne jord og for jorden selv, så alle kan opnå opstandelse og leve igen, hvor der ingen død findes.

Da dette er sandt, burde vi dødelige på jorden så ikke elske Ham og lære at holde Hans befalinger og vise vor taknemmelighed og kærlighed for alt, hvad Han gjorde for os?

VÆRRE FJENDE END KRÆFT

Ingen har endnu kunnet forklare, hvorfor mange mennesker elsker mørke frem for lys, hvorfor de hellere vil være krogede end lige, eller snavsede end rene.

Det synes at være en kendsgerning, at nogle virkelig lever i sus og dus i urenlighed.

Når de ved, at det er vejen til sygdom, ulykke, elendighed og død, er det en kilde til stor undren, at de stadig fortsætter ad denne vej.

Der gives mange grunde til, at de foretrækker dette: det er for popularitetens skyld, det er en slags grådighed, det er skæret af rampelyset, det er den ensommes kammerat — det er blot nogle få af grundene.

Nogle mennesker siger, at de blev født sådan. Degenererede individer, for eksempel, påstår, at de ikke kan gøre for deres tilbøjeligheder. »Gud skabte dem på denne måde,« siger de, idet de derved lægger skylden for deres ondskab på den Almægtige.

Når folk giver efter for fordærvelse, har man først medlidenhed med dem, så tåler man dem, så tager man dem til sig. De bliver narkomaner, og så finder de det vanskeligt at holde op. De er fanget og synker dybere og dybere i det morads, hvori de er fanget.

Men hvorfor kan folk ikke se kendsgerningerne i øjnene? Hvorfor skader de med vilje sig selv? Hvorfor indtager de den holdning, at »det kan ikke ske for mig«, skønt statistikken viser, at det sker atter og atter for folk, som er akkurat lige så gode eller retskafne, som de selv er.

Nogle folk siger, at hjertesygdomme og kræft er vore to værste fjender. Dødelige som de er, findes der dog værre fjender. Karaktersvaghed er en værre fjende, idet den tillader de onde og stærke at lede de usikre svage ind i synd af enhver slags.

Spiritus er en værre fjende end både hjertesygdom og kræft.

Frelseren lærte os ikke at frygte den magt, som kan ødelægge vore legemer til døde, men at frygte den, som kan ødelægge både legeme og sjæl til helvede.

Hjertesygdom og kræft ødelægger legemet, men spiritus kan ødelægge både legeme og sjæl.

En rapport fra Frankrig sagde fornylig: »Frankrig konsumerer mere spiritus pr. hoved end noget land i verden. U.S.A. ligger på sjettepladsen. Men i Frankrig dør der hvert 26. minut en person af virkningerne af alkohol. Der findes en bar i dette land for hver 180 indbyggere.«

Statistikker i de Forenede Stater adskiller ikke dødsofrene på denne måde. Vi læser om hjertesygdomme, kræft, for højt blodtryk, leversygdomme, nervesammenbrud og lignende klager. Men spiritus og tobak er forbundet med næsten enhver af disse dødelige sygdomme.

Når vi ved dette, hvorfor indbyder folk så frivilligt til denne katastrofe gennem spiritus og tobak?

Men de dårlige virkninger er ikke allesammen på helbredet.

Kan nogen tælle de forbrydelser, som begås under indflydelse af spiritus? Kan vi måle den hjertesorg, de skilsmisser, de forsømte hjem og børn, de pryglede hustruer, de lovovertrædelser, der nu hober sig op i forbløffende tal? Mange af disse er værre end døden. De fleste af dem følger i sporene af spiritus og de dermed forbundne laster. Er spiritus værre end kræft?

Evangeliet blev givet os som et middel til frelse i dette liv og i det kommende liv. Det er akkurat lige så mægtigt i sine virkninger i dødeligheden, som vi antager det er med hensyn til udødeligheden. Uden frelse i dette liv kan vi kun håbe på lidt i det kommende liv.

Evangeliet bringer glæde — her og nu. Det er ikke et begrænsende afskrækkende middel imod nydelsen af livet. Det er en forudsætning for en sådan nydelse.

Det er et frihedens evangelium — frihed for sorg, synd, adskillelse, fordærvelse og alle de sorger, som følger med dem. Hvis man adlyder det, kan det bringe den største glæde og tilfredsstillelse i dette liv så vel som i den evige verden.

Evangeliet er her og nu. Hvis folk er egenkærlige, hvad de er, burde de søge det bedste for sig selv, fordi de ønsker den største lykke for sig selv.

Dette kan kun komme gennem godhed og lydighed mod Gud. Kun gennem evangeliet er der et virkeligt liv i overflod.

(Redaktionel artikel i *Deseret News* for 27. marts 1965)



Hjælpeforeningen



(Fortsættelse af ældste *Harold B. Lee* af De Tolvs råds tale ved Hjælpeforeningens årlige generalkonference, den 1. oktober 1964):

1. Den skal udvirke, at dens medlemmer lever således, at de bliver i stand til at vende tilbage til inderkredsen i det celestiale hjem, hvorfra de kom, og hvor de skal bo gennem alle evigheder sammen med den himmelske Fader og Moder.

2. Den skal så vidt udføre sine pligter, sine forpligtelser og funktioner, så også den bliver i stand til at grundlægge et celestialt hjem, som i en eller anden fjern evighed vil være lig det celestiale hjem, hvorfra vi kom — og hvortil vi skal vende tilbage — i magt, ophøjethed og udviklingsmuligheder.

3. Den må leve sit liv således, at den sørger for at give de ånder, som endnu venter på at komme til denne Jord for at få deres jordiske tabernakler, både legemer og sind, der er sunde; thi de ånder, som kommer gennem dem, er de udvalgte ånder, som ved at bestå deres første prøvestand har fortjent retten til at komme i den anden prøvestand til de retfærdige hjem, til familier af største værdi, som giver de største løfter og de rigeste muligheder; en sådan familie må til disse ånder, som den indbyder til sin arne, sørge for omgivelser, der opfylder de strengeste retfærdighedskrav (*Relief Society Magazine*, december 1940).

Disse tre vældige familiefunktioner er mægtige poster at have under observation.

Måske har jeg nu sagt nok derom, og måske et resumé af det hele vil være at sige noget, der er en lille smule sart, måske også lidt personligt; men alle vi, der rejser over hele Kirken som dens generalautoriteter — eller når vi sidder i vore kontorer — stilles næsten ustandseligt over for visse spørgsmål. Her kommer en yndig moder, som kæmper mod en troløs ægtemands overmagt, eller med en, som ikke vil være aktiv i Kirken og ikke vil gøre noget som helst. Hendes spørgsmål er, om hun skal gå fra ham og søge separation ud fra den tanke, at hvis de ikke kan oparbejde et lykkeligt hjemmeliv her, hvorfor så prøve at tænke på at komme ind i templet og blive beseglet for evigheden?

Vi stilles ustandselig over for det problem. Lad mig læse noget for jer, som præs. Brigham Young sagde, og som jeg tror rammer lige netop dette og giver jer, der er ledere, noget, I stadig kan støtte jer til, når som helst mistrøstige mødre kommer til jer med sådanne tanker som at ville gå fra deres mænd, fordi de ikke lige for øjeblikket viser Kirken den opmærksomhed, de bør.

Præsident Young sagde:

»Jeg ved, at I gode kvinder bliver ærgerlige og irriterede, og mange gange mister tålmodigheden med jeres mænd; sommetider er det fuldt retfærdigt. De er ikke altid så hensynsfulde over for jer, som de burde være; men hvis de sørger for jer, er gode imod jer og på anden måde behandler jer rigtigt, så bliv hos dem.

Det forekommer mig, at der er nogen, der har forkyndt, at således som vore legemer lægges i graven, vil de opstå igen med alle de fejl og ufuldkommenheder, de havde her; og at hvis en hustru ikke elsker sin mand her, kan hun heller ikke elske ham på den anden side. Men sådan hænger det ikke sammen. De, som opnår den velsignelse at komme frem i den første eller celestiale opstandelse vil være rene og hellige, og deres legeme vil være fuldkomment. Enhver mand og kvinde, som opnår denne uudsigelige velsignelse, vil være lige så smuk som de engle, der omgiver Guds trone. Hvis I ved at være trofaste i dette liv kan opnå retten til at komme frem i opstandelsens morgen, behøver I ikke at frygte for, at hustruen vil være utilfreds med sin mand eller manden med sin hustru, for de, der kommer frem i den første opstandelse, vil være fri for synd og fra syndens konsekvenser og magt. Dette legeme »sås i forkrænkelighed, det opstår i uforkrænkelighed; det sås i vanære, det opstår i herlighed; det sås i svaghed, det opstår i kraft; der sås et kødeligt legeme,

det i fordomme, og den gengivne Kristi Kirke var jo hverken populær i Amerika eller i England. Men de sandhedssøgende sjæle vil altid finde sandheden, koste hvad det vil. Men snart ville han modtage hjælp, når de øvrige missionærer kom. Det skete den 14. juni 1850, en historisk dag for Danmark og Den danske Mission. Ældste Erastus Snow så for første gang København sammen med ældsterne George P. Dykes, som havde forkyndt evangeliet til nordmænd, der var bosat i La Salle County i staten Illinois, og John E. Forsgren, der var svensk af fødsel. De mødtes på kajen af ældste Peter O. Hansen. Her var altså samlet for første gang de første guddommeligt bemyndigede tjenere i Skandinavien. Vi kan og må aldrig glemme den dag, den 14. juni 1850, thi den var begyndelsen til en storartet høst af oprigtige sjæle, som i de følgende år tilsluttede sig Kirken og i tusindvis drog til Amerika for at opbygge det nye Zion. Mange vidunderlige mænd og kvinder så lyset, og de og deres efterkommere i tusindvis har sat deres præg på hele Kirken. Hvis man f. eks. slår op i telefonbogen i Salt Lake City, vil man finde spalte op og spalte ned af gode danske navne som Hansen, Jensen, Petersen og Sørensen.

Broder Hansen førte de nyankomne missionærer til et lille hotel, hvor han havde lejet et kvistværelse. Her knælede missionærerne ned i bøn og bad Gud om hjælp i deres kald som Hans ambassadører. Hotellet var ret støjende, og broder Snow fik ikke ret megen søvn den nat på grund af billardspil og vogne, der kom og kørte bort igen. Han gik op og ned ad gulvet det meste af natten; rejsen over Kattegat havde været slem og havde gjort broder Snow søsyg. Vi kan let forestille os, at hans nerver ikke var i den bedste orden. Han kastede sig ned på sengen og bad inderligt Herren om at hjælpe missionærerne med at finde et fredeligt sted, hvor Herrens Ånd kunne dvæle.

Næste dag var en lørdag, og brødrene begyndte nu at lede efter en bedre bolig. Det varede ikke så længe, førend de fandt et sted i Bredgade 196 (også kaldt Norgesgade den-

gang), hvor de fandt et stort og dejligt værelse med udsigt til en meget smuk have, og de lejede det øjeblikkeligt. Familiens navn var Malling, og missionærerne fik både kost og logi hos disse mennesker. Der var kun hr. og fru Malling og en ung dame, en af deres slægtninge, i familien. De behandlede missionærerne yderst elskværdigt og frydede sig over disses sang og bønner. Hr. og fru Malling blev interesserede i evangeliet og blev medlemmer af Kirken.

Jordbunden beredes

Samme år, som missionærerne blev kaldet til at rejse til Danmark, fandt der en begivenhed sted, som beredte jordbunden for missionærernes arbejde. Danmarks Riges Grundlov blev underskrevet af kong Frederik VII den 5. juni 1849, altså nogle få måneder før missionærernes afrejse fra Saltsødalen. Den nye forfatning garanterede folket religionsfrihed, hvorved vejen blev banet for missionærernes forkyndelse.

Det er interessant at lægge mærke til, at så langt tilbage vi kan følge verdenshistorien, har mennesket ejet en trang til at kunne handle frit. Skønt vore første forældre blev sat her på jorden under de bedste forhold, varede det dog ikke så forfærdelig længe, førend dette ændredes. Begær, havesyge, trangen til at herske over andre vandt snart indpas hos menneskene.

I slutningen af det attende århundrede begyndte friheden at røre på sig i Europa, og resultatet blev den franske revolution i 1789, der havde den få år i forvejen stedfundne amerikanske uafhængighedserklæring og grundlov at se hen til som et strålende forbillede. Dønningerne fra den franske revolution bredte sig ganske naturligt over hele Europa.

Dønningerne mærkedes også i Danmark. Men kampen for friheden førte ikke her til nogen revolution eller voldelig løsning. Det blev oplysningernes og argumenternes vej, der fulgtes. Kronen på foregangsmændenes og de frihedselskendes værk blev grundloven af 5. juni 1849, hvor rettigheder som tale-, tros- og trykkefrihed indførtes. Vejen beredtes for det guddommelige budskab, der skulle komme.

Hvordan så København, Danmarks dejlige hovedstad, nu ud i 1850? Vi ved jo, at Absalons borg blev grundlagt 1167 på en af småholmene, hvor farvandet mellem Amagers nordkant og Sjælland skød en arm ind, og Absalons borg er udgangspunktet for Københavns kendte historie. Saxo taler allerede inden 1167 om den landsby, der kaldes Købmændenes Havn; Køpmannehafn er den ældste kendte danske form for navnet, Hafnia den latinske. Københavns historie har været omtumlet og har været præget af store begivenheder, voldsomme og harmoniske. De ældre bydele hærgedes for eksempel af store brande i 1728 og 1795, og pesten bragte indbyggerantallet i 1711 ned til omkring 45.000. Ved den tidligste folketælling i 1787 er det oppe på 92.000. Ved englændernes bombardement i 1807 gik atter en del af byen op i luer. I 1840 var indbyggerantallet oppe på 120.000. Byen var altså i 1850 stadig lidt af en provinsby, ikke særlig stor, men i 1852 blev forstadsudviklingen muliggjort, og det varede ikke længe, førend Nørrebro, Vesterbro og Østerbro fik bymæssig bebyggelse. København har jo altid haft en vis charme, som har begejstret alle besøgende. Tivoli var jo f. eks. blevet grundlagt i 1843, og her tilbragte de besøgende mange glade timer i denne allerdejligste have. Men missionærerne var jo fremmede med undtagelse af Peter O. Hansen. De kendte ikke sproget, og en sprogskranke kan være vanskelig at overstige og dermed opnå den ønskede kontakt. Her må vi igen fastslå, at intet holdt dem tilbage; de var overbevist om guddommeligheden af deres mission, og derfor kunne intet få dem til at vige tilbage. De vidste, hvorfor de var kommet til landet højt mod nord. Spørgsmålet var blot: Hvordan skulle arbejdet gribes an? Ingen i Danmark kendte noget til Kirken og dens lære ud over rygter, der var kommet fra Amerika. Ingen havde nogensinde set Salt Lake City. Hvad var mere naturligt, end at missionærerne overværede møder hos folk, der havde trukket sig tilbage fra folkekirken, fordi den ikke havde tilfredsstillet deres længsler og krav. Den slags mennesker søgte efter sandheden og granskede skriften. Her var det naturlige arbejdsfelt for disse missionærpionerer. I København fandtes der en lille menighed af bap-

tister, hvis præst var Peter C. Mønster. Her i denne menighed fandt missionærerne sig mange venner, som de efterhånden fik interesserede i deres budskab. Det vil måske her være af interesse at se, hvordan de første dage gik for missionærerne efter deres ankomst den 14. juni. Den første søndag, den 16. juni, overværede de fire missionærer den lille baptist-menigheds møder. Hr. Mønster modtog ældsterne venligt og hjerteligt og lovede at besøge dem den følgende dag. Om eftermiddagen fik de besøg af en kaptajn Simonsen, fader til den unge dame, der boede hos hr. og fru Malling. Han talte engelsk og kunne derfor føre en samtale med missionærerne, som fik værdifulde oplysninger af ham om sæder og skikke og landets befolkning.

Den næste dag, mandag den 17. juni, besøgte Mønster missionærerne. Ældste Snow skrev følgende herom:

»Hr. Mønsters besøg om mandagen var meget interessant. Han gav en kort beskrivelse af sit liv gennem de sidste 8 år. Han var omkring 50 år gammel, og hans åsyn og hele holdning bar præg af intelligens, ydmyghed og oprigtighed, og han var den første i Danmark i de senere år til at prædike dåb ved nedsænkning. Han var blevet forfulgt omtrent på samme måde som de hellige i Amerika. Han var ofte blevet fremstillet i forhør hos dommere, var blevet idømt bøder og havde været fængslet seks gange, tre år i alt – og alligevel var han blevet ved med at forkynde sin lære, og omkring 350 mennesker var blevet døbt i Baptistkirken. Havde han været udlænding, ville han være blevet udvist af landet, men eftersom han var dansk statsborger, kunne de kun idømme ham bøder og fængselsstraffe. Men jo mere han blev forfulgt, desto flere venner samlede der sig om hans banner, indtil nu – ved den nye stedfundne politiske omvæltning – da hans anklagere og forfølgere – folkekirkens præster – er blevet begrænset i deres magt, og han nyder nu forholdsvis fred og ro. Rigsdagen har endnu ikke lovfæstet de nødvendige lovforslag til at udøve grundlovens frisindede bestemmelser med hensyn til religion, og de gamle love kan stadig håndhæves, selv om de er blevet en del upopulære. *** Jeg fortalte hr. Mønster, hvad Herren havde gjort for sit folk i Amerika, Kirkens opståen og

fremgang – kort sagt deres åbenbaringer og forfølgelser o. s. v. Jeg fortalte ham, at Herren havde sendt os til dette land, ikke for at ophæve noget som helst godt, som han havde gjort, men for at han og hans menighed og alle andre mennesker, som ville høre på os, kunne modtage mere og få kraft og styrke til at udføre et langt større værk i landet. Vort vidnesbyrd havde stor virkning på ham. Han modtog det med megen fordragelighed, lovede at undersøge vort budskab og søge Herren. Vi lånte ham Mormons Bog til at læse og også broder Hansens oversættelse i manuskriptform af den. * * Efter at han havde taget afsked med os, bøjede vi os for Herren og bad vor Fader om at udgyde sin Ånd over ham og de oprigtige af hjertet blandt hans tilhængere og oprejse blandt dem venner og medarbejdere i Guds værk.«

Om tirsdagen den 18. juni aflagde ældsterne Snow og Dykes besøg hos den amerikanske gesandt i København, Mr. Walter Forward, som modtog dem meget venligt og stillede dem en del spørgsmål angående Kirken.

Den næste dag, onsdag den 19. juni, tog John E. Forsgren afsked med de andre brødre for at tage til Sverige og åbne missionsmarken blandt sine landsmænd dér. Det var hans hensigt at rejse til Gäfle, hvor hans far og familie boede. Han havde ikke været i forbindelse med faderen i 20 år.

Den anden søndag i Danmark, den 23. juni, ledsagede ældste Snow hr. Mønster til en lille landsby ved navn Ishøj i nærheden af København, hvor der fandtes en lille menighed af Baptistkirken. Broder Snow blev præsenteret for forsamlingen og talte derefter til de tilstedeværende med hr. Mønster som tolk.

I den korte tid, missionærerne havde været i Danmark, havde de allerede skaffet sig en del venner og interesserede. De havde benyttet tiden til at forklare evangeliets principper og evangeliets budskab. De havde ikke holdt nogen møder, men havde aflagt besøg i hjemmene og overværet møder i baptistkirken. En anden bemærkelsesværdig dato i Den danske Missions historie er søndag den 21. juli, da ældsterne afholdt deres første møde i København i Peter Beckstrøms hjem. Denne familie boede i St. Kongensgade, i hjertet af Køben-

havn. De tilstedeværende var interesserede og lagde en sund nysgerrighed for dagen, især blandt Mønsters tilhængere. Men i den følgende uge advarede denne sine medlemmer imod at holde flere husmøder af frygt for at nedkalde forfølgelser over missionærerne, som måske ville resultere i deres udvisning af landet. Han kunne heller ikke rigtig lide den interesse, som nogle af hans sognebørn viste amerikanerne, som han kaldte missionærerne. Men det var for sent. Sæden var allerede blevet sået, og omkring den 1. august havde 8–10 af hans lille flok bestemt sig til at blive døbt. De fortalte ham om det, men han advarede dem med stærke ord om ikke at foretage noget sådan skridt. Da hr. Mønster fandt ud af, at hans venner fra Amerika havde i sinde at organisere deres egen menighed, var han tilsyneladende skuffet og trak sig lidt efter lidt tilbage fra missionærerne.

Ældste Snow bad de nyomvendte om at være tålmodige og vente lidt med dåben, til de var fuldstændig overbevist om missionærernes budskab. Men til sidst advarede Herren ham i en drøm om ikke at udsætte dåbsdagen længere. Som følge heraf indbød han de troende til et lille møde søndag den 11. august 1850, hvor Peter O. Hansen læste Trosartiklerne for dem og adskillige uddrag af åbenbaringer, som han havde oversat. Broder Snow talte også til dem med broder Hansen som tolk og gav dem råd og vejledning med hensyn til det overordentlig vigtige skridt, de nu var i færd med at tage. Den næste dag blev bestemt som dåbsdagen.

Denne dag, mandag den 12. august, bør skrives med flammeskrift i Missionens annaler. Femten mænd og kvinder blev om aftenen døbt i Øresund, umiddelbart uden for bygrænsen, af en af Herrens apostle, Erastus Snow. Vi, der er fulgt efter, vil altid stå i gæld til disse pionerer, som modigt og fordomsfrit banede vejen for evangeliets videre udbredelse i Danmark. Vi nævner disse første omvendte med den største respekt og den dybeste beundring og bevarer navnene på dem som et helligt minde: Ole Ulrik Christian Mønster og hustru, Marie Christine; Hans Larsen og hustru, Eline Dorthea; Andreas Christian Samuel Hansen og hustru, Ane; Johan Bartholomæus Førster og hustru, Henriette; Andreas

Ågren (svensk), Anna Beckstrøm (svensk), Johanne Andersen og Karen Marie Nielsen. Desværre er protokollen fra denne første tid gået tabt, hvorfor de tre andre navne ikke haves. Den næste dag døbte ældste George P. Dykes endnu en sjæl.

En anden interessant dag i Kirkens historie i Danmark er den 14. august, da de nylig døbte medlemmer fik håndspålæggelse for den Helligånds gave. Vi ser, hvorledes Kirken og dens medlemmer går fremad dag for dag. En anden bemærkelsesværdig dag er søndag den 18. august, da der blev afholdt et møde hos familien Hans Larsen på Christianshavn, hvor andre nyomvendte blev bekræftet som medlemmer af Kirken ved håndspålæggelse. En anden af evangeliets forordninger blev også udført den dag, da tre af broder og søster Larsens børn blev velsignet. Navnene på disse børn var Petrine Christine, Marie Magdalene og Margrete Christine Larsen. Vi mindes også disse små børn, som var de første, der blev velsignet ved guddommelig myndighed i Danmark.

I disse første bevægede måneder af året 1850 mindes vi endnu en anden begivenhed, som også fandt sted i broder Larsens hjem på Christianshavn søndag den 25. august, da nadveren blev administreret for første gang i denne uddeling med guddommelig myndighed i Danmark.

Vi bør også her nævne endnu en begivenhed af den største betydning, som også fandt sted ved dette lille møde. Præstedømmet blev for første gang overdraget et par lokale brødre. Broder Knud H. Bruun blev ordineret til præst og Ole U. C. Mønster til lærer og fik til opgave at våge over Kirkens medlemmer på Christianshavn.

Det er interessant at drage sammenligninger med de første kristnes møder og møderne i Danmark. Der var mange lighedspunkter. De første kristne menigheder var små og holdt til huse i hjemmene, akkurat som tilfældet var nu i København. De kristne måtte bevæge sig med forsigtighed på samme måde som de første medlemmer af Kirken i Danmark. Der var allerede tegn på, at forfølgelser kunne bryde ud til en hvilken som helst tid. Hvis vi kunne have overværet et møde i Rom, ville vi sandsynligvis have fundet de sam-

me vilkår som i København, men også den samme ånd. De første kristne og de første hellige havde den samme tro, den samme begejstring, den samme nidkærhed og nærede den samme kærlighed til Kristus og hans evangelium. De kunne synge, bede og tale med begejstring og med den tro, der kan flytte bjerge. De holdt sammen, og de måtte holde sammen for at bryde stormen, som snart ville bryde løs i al sin vælde. Forfølgelse og modgang er ikke behagelige elementer, men de har en vis evne til at rense sjælen og skille klinten fra hveden.

Vi er nu nået til september 1850, og arbejdet skrider stadig fremad i København. Flere og flere medlemmer indlemmes i Kirken i København, og disse nyomvendte fortalte med glæde og fryd deres oplevelser til venner og bekendte, og mange flere blev interesserede i det nye og forunderlige budskab. Der fandtes nu omkring 50 sidste dages hellige, og missionærerne mente, at det ville være betimeligt at oprette en gren, og et specielt møde blev arrangeret den 15. september 1850 i et lejet lokale i Vingaardstræde, og her blev så den første gren i Danmark organiseret, endnu en vigtig og bemærkelsesværdig dato i Missionens historie. Ældste George P. Dykes blev indsat som grenspræsident med John B. Førster som grensskriver, som det blev kaldt. Christian Christiansen blev kasserer, Lauritz B. Balling, Ole Svendsen og Andreas Ågren blev indsat som finanskomité med den yderligere opgave at undersøge mulighederne for at leje et passende lokale, hvor medlemmerne kunne mødes. Der var omkring 50 medlemmer til stede ved dette møde. Det varede ikke længe, førend den nedsatte komité havde lejet et lokale af en hr. Nehm. Lokalet var beliggende i Lille Kongensgade 85 (nu 21). Ældste Snow betalte 50 rigsdaler i husleje for tre måneder. Bænke og stole og andet fornødent blev bragt til lokalet af medlemmerne, som gjorde alt hvad de kunne for at gøre alt så tiltalende som muligt.

Her var altså begyndelsen til København gren, beskeden men med de store muligheder. Lad os i tankerne gå tilbage til disse første medlemmer. De fleste af dem var fattige og beskedne mennesker, som livet på mange måder ikke havde

der opstår et åndeligt legeme.«. »Og ligesom vi har båret den jordiskes billede, således skal vi også bære den himmelskes billede!«« *(Journal of Discourses 10).*

Husk, hvad apostlen Paulus sagde: »Thi den vantro mand er helliget ved sin hustru.« Nu taler jeg ikke om en mand, som er utro i den forstand, at han sætter sin hustrus helbred på spil, er umoralsk og muligvis helt har berøvet sig selv retten til selve livet, men jeg taler blot om dem, som lige for øjeblikket ikke synes at vise nogen interesse eller som for tiden tænker mest på de verdslige ting. Hvis I vil gøre jeres del som hustruer og mødre med tålmodighed og under bøn, kan vi med det samlede præstedømmes magt håbe på i årene, der ligger forude, at se en vældig vækkelse af interesse, enighed, tro og styrkelse af Sidste Dages Helliges hjem blandt dette folk.

Og nu, kære søstre, I skal være lederne af dette. Det går ikke, med mindre mødrene i mange hjem tager initiativet. Giv faderen den plads, der tilkommer ham og anspor ham til at indtage den plads; hjælp ham til at være den lærer og leder, som Herren forventer, at fædrene skal være som de, der har præstedømmet.

Jeg anbefaler, hvad der er blevet sagt og gjort (ved denne konferenee), og anbefaler jer til de yderligere ansvar, som dette nye program vil lægge direkte på jer. ... Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, at dette er som alle sådanne instruktioner kommet gennem Herrens inspiration og åbenbaringer til dette folk i denne tid for at Rigets kræfter kan samles til kamp mod de onder og uoverstigelige problemer, der vil komme til hjemmene, og som kun kan standses, når vi underviser vore børn i Jesu Kristi Evangelium. Derom bærer jeg mit vidnesbyrd og efterlader jer min velsignelse i Jesu Kristi navn.

For Hjælpeforeningens hovedbestyrelse
Inger Rasmussen

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

VOR FRELSER TALER

»Pas på, våg og bed!« (*Mark. 13:33,* King James).

Formål: At fremholde bønnens magt og nødvendigheden af regelmæssig bøn.

Med disse få, enkle ord: »Pas på, våg og bed!« advarede Frelseren fire af sine udvalgte apostle. Som i hine dag, således også i dag: vi må våge og bede. En betragtning af emnet bøn er altid på sin plads.

Når vi tror på Kristus, må vi også tro på bøn, for Han viste — især ved sine mirakler — atter og atter det virkningsfulde i denne form for åndelig aktivitet.

Mesteren sagde ikke til os, at vi skulle bede lejlighedsvis, men pålagde os at »bede altid«. *(Luk. 21:36.)* Han viste selv eksemplet. Hvis vor Forløser i sin fuldkommenhed behøvede den hjælp, som stadig bøn er, hvor meget mere har vi da ikke i vor ufuldkommenhed behov for det!

Før Herren tog det vigtige skridt at udvælge sine Tolv Apostle, står der, at »Han gik ud i bjergene for at bede, og han tilbragte natten i bøn til Gud.« *(Luk. 6:12.)* Når vi står over for det at skulle træffe vigtige afgørelser, kan vi have brug for at sige med diseiplene: »Herre, lær os at bede.« *(Luk. 11:1.)*

Efter at have bespist de fem tusinde sendte Frelseren diseiplene foran sig i et skib. »Og da han havde sendt skarerne bort, gik han op i bjergene for at være ene og bede. Da det blev aften, var han der alene.« *(Matt. 14:23.)*

Når vi er trætte og mismodige, kan bønnen give os forøgede, fysiske kræfter, når vi for en stund trækker os tilbage fra hverdagslivets pres og genvinder vor åndelige balanee. »Når du beder, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din Fader, som er i løndom; og din Fader, som ser i løndom, skal betale dig.« *(Matt. 6:6.)*

Dr. Alexis Carrel, verdensberømt for 33 års videnskabelig undersøgelse i det berømte Rockefeller Institut, forstod til fulde bønnens kraft. Han erklærede:

»Bøn er ikke blot tilbedelse, men den er den stærkeste form for energi, et menneske kan udvikle. Bønnens indflydelse på det menneskelige sind og legeme er lige så påviselig som f. eks. kirtlernes indflydelse. ... Bøn er en kraft, der er lige så virkelig som den jordiske tyngdekraft. Som læge har jeg set mennesker løftet op fra sygdom og melankoli gennem bønnens rolige påvirkning, efter at al anden terapi har været forgæves.«

Mange mennesker har intet begreb om bønnens magt; man må hellere ynke dem end dadle dem. De har ikke oplevet den opløftelse, den husvalelse og den sjælelige udvikling, der kommer til den evige del af vor natur gennem forbindelse med vor himmelske Fader. Ældste Riehard L. Evans siger:

»Den, som er holdt op med at bede, har mistet et stort venskab, og den, som aldrig har bedt, har aldrig kendt det største kammeratskab, et jordisk menneske kan finde: menneskets kammeratskab med sin Skaber.« (Evans, Richard L.: *Unto the Hills,* page 130.)

En forfatter forklarer bønnen således: » ... den største, uanvendte hjælpekilde i verden i dag,« og en anden udtaler, at hvis der skal blive håb om en bedre verden, må »bøn, som er åndens vigtigste udøvelse«, blive levende praktiseret i mænds og kvinders liv. »Pas på, våg og bed.«

De retsindiges vej er at vige fra ondt; den vogter sit liv, som agter på sin vej.



Genealogisk Forening

Præstedømmets genealogiske klasse i G. U. F.

I begyndelsen af året 1831 blev Kirkens ældster af Herren advaret om at passe på falske påstande og falske lærdomme, som allerede på det tidlige tidspunkt havde fundet vej til Kirken. Herren gav Profeten Joseph Smith en klar plan til, hvorledes man skulle vide, om en lærer var fra Gud eller om han var en falsk lærer.

To koncise vers fra denne åbenbaring siger: »Og se, nu giver jeg jer en befaling: Når I kommer sammen, skal I belære og opbygge hinanden, for at I kan vide, hvorledes I skal ordne og lede min kirke, og hvorledes I skal forholde jer med hensyn til de forskellige punkter i mine love og befalinger, som jeg har givet jer.

Således skal I blive undervist i min kirkes lov og blive helliggjort ved det, I har fået...« *(L. & P. 43:8—9).*

Dette er et evigt princip, et, som ethvert medlem af Kirken burde blive kendt med. Med mindre materialet opbygger og forbedrer et menneske, er det ikke af Gud. Med mindre læreren følger de instruktioner, der er givet ham af dem, der har myndighed over ham, er han ikke i harmoni med Kirken. Præstedømmets klasse i G. U. F. blev oprettet for at opbygge og opøve præstedømmets medlemmer og deres familier med et klogt og specielt formål, idet klassen bliver undervist i henhold til et bestemt instruktionsmønster.

Familiens ophøjelse, som er et princip i evangeliet, må belæres som sådant. Det er rigtigt, at der er regler og standarder i genealogi, som går ud på at opnå dette princip i evangeliet, derfor er genealogiske klasser altid blevet oprettet som hjælp og vejledning for de hellige. Vi må imidlertid huske på, at kundskab om evangeliets evige sandheder og opnåelsen af en celestial familie-organisation er målene for vort arbejde i præstedømmet, ikke de forskellige standarder og regler, som gælder genealogien.

Præstedømmets genealogiske komité organiserede, i samarbejde med G. U. F., en klasse, som skulle afholdes samtidig med G. U. F. for at instruere præstedømmets medlemmer og deres hustruer. Det var ikke komiteens hensigt at holde op med eksisterende G. U. F.-klasser, men at give Kirken en lejlighed til at lære praktisk genealogi som et redskab, hvorigennem det livsvigtige princip om familie-ophøjelse kan opnås.

Et lektiekursus med titlen »Genealogi i virksomhed« blev skrevet under ledelse af præstedømmets komité i det håb, at dette formål ville kunne opnås. I warder og grene, hvor programmet er blevet fulgt, er der både blevet afholdt Præstedømmets G. U. F.-klasser og den regelmæssige G. U. F.-klasse for voksne. Det har aldrig været hensigten, at klassen i præstedømmets genealogi skulle erstatte eller konkurrere med G. U. F.s seniorklasse.

Den 26. oktober 1964 skrev Præsident Theodore M. Burton, administrerende direktør for præstedømmets genealogiske komité, et brev til hver biskop i Kirken, hvori han gav vejledning og fremsatte målet for præstedømmets klasse i G. U. F. Vi citerer følgende fra dette brev: »Kvorumpræsidenter og gruppeledere bør invitere præstedømmets medlemmer og deres hustruer til at deltage i denne klasse. De bedste resultater kan opnås gennem invitation, og på denne måde begrænse antallet af medlemmer i hver klasse til ikke at overstige omkring tredive medlemmer, så klassens leder kan tage sig personligt af hver eneste, der er til stede. Grundkurset vil tage omkring tre måneder at fuldføre, så det vil være muligt at have fire sådanne grupper i løbet af året. Det er meningen, at klassen skal være et værksted, som kan gøre præstedømmets medlemmer og deres hustruer bekendt med de grundliggende begreber i genealogisk efterforskningsarbejde.«

Hovedformålet med klassen er, at en udvalgt gruppe skal modtage genealogisk arbejdsinstruktion, og ved slutningen af kurset bør de vende tilbage til den regelmæssige G. U. F.-studiegruppe, medens en anden udvalgt gruppe begynder den intensive træning i værkstedsklassen. På denne måde er klassen beregnet til at fortsætte året igennem, men klassens medlemmer vil skifte hvert kvartal. Hvis regelmæssigt klassearbejde i G. U. F. opgives og alle voksne tvinges ind i præstedømmets genealogiske klasse, hvad ville klassens medlemmer så gøre med hensyn til instruktion i G. U. F., efter at de er færdige med det genealogiske »værksted«? Der er nogle få lærere, som ikke forstår dette program, og som fortsætter med den samme gruppe mennesker år ud og år ind. Det er ikke hensigten med præstedømmets genealogiske klasse og tilintetgør selve formålet med, at den er organiseret, idet formålet er, at hver voksen i Kirken til sidst skal have modtaget praktisk arbejdstræning i at påbegynde genealogisk efterforskningsarbejde.

Det er rigtigt, at der i hver enkelt klasse kan være nogle fremragende medlemmer, som viser sig at være særligt begavet på dette område. Hvis nogle viser en sådan evne, bør de anvendes som lærere, der hjælper instruktøren med nye klasser, så klassens medlemmer kan få så megen individuel, personlig træning som muligt.

Et vigtigt princip, man skal huske, når man underviser denne genealogiske klasse i G. U. F., er ikke, hvor mange

der er til stede, men hvor mange, der udfører efterforskningsarbejde som et resultat af en sådan træning. Kirken som et hele ville være ivrig efter at høre op med disse genealogiske klasser, hvis hvert medlem ville blive optaget af efterforskningsaktiviteter. Hvis vi følger Kirkens program, vil de ønskede resultater opnås.

I en tale til en gruppe komitémedlemmer i præstedømmet den 8. januar 1965 sagde ældste Harold B. Lee: »Den største fare, vi har, er at afvige fra skrifterne og forsøge på at udarbejde vore egne planer, som måske er i modstrid med Kirkens politik.«.

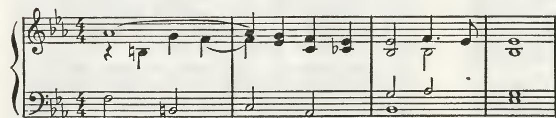
Vi citerer atter ældste Burtons brev til biskopperne, han siger: »Præstedømmets genealogiske klasse i G. U. F. har til formål at stimulere medlemmerne i det arbejde at udarbejde og indsende familieskemaer til genealogisk behandling.«.

(Udsendt af *Præstedømmets Genealogiske Komité*)



Søndagsskolen





Nadververs for august:

»*... Dersom I altid ihukommer mig, skal min Ånd være hos jer.*« (3 Nephi 18:7).

Nadververs for september:

»*Jesus sagde: ... Mit hus skal være et bedehus ...*« (Luk. 19:46).

Søndagsskolesang for august:

»*Zion er af Gud beskyttet*«. (Nr. 43 i den blå sangbog, se instruktioner i julinummeret af Stjernen side 161).

Søndagsskolesang for september:

»*O, du salighedens klippe*«. (Nr. 62 i den blå sangbog).

»*O, du salighedens klippe*«, forfatter Joseph L. Townsend, komponist William Clayson.

David var kendt som »Israels salmist«. Han er positivt blevet tillagt forfatterskabet til 73 af salmerne i Det Gamle Testamente. De udgør den mest ophøjede poesi i litteraturen.

En anden salme, en meget smuk, findes i Anden Samuelsbog:

»*David sang Herren denne sang, dengang Herren havde frelst ham af alle hans fjenders og af Sauls hånd. Han sang: Herre, min klippe, min borg, min befrier, min Gud, mit bjerg, hvortil jeg tyr, mit skjold, mit frelseshorn, mit værn, min tilflugt, min Frelser, som frelser mig fra vold! ... Herren lever, højlovet min klippe, ophøjet være min frelses Gud.*« *(II Samuel 22:1—3,47).*

Med dette vidunderlige digt i sinde skrev vor egen ven og broder, Joseph L. Townsend, apoteker og forretningsmand i Payson, Utah, den sang, som vi nu skal øve. Når vi blader gennem vor sangbog, finder vi, at han har skrevet et stort antal sange, som alle findes i vort almindelige repertoire og ofte bruges på grund af deres fremragende kvalitet.

William Clayson, komponisten, skrev musik til seks af Joseph F. Townsends sange. Han kom fra Irchester Gren af Kirken i England og bosatte sig i Payson, Utah, hvor han lærte broder Townsend at kende, medens han skrev nye salmer for de sidste dages hellige. De var begge veluddannede mænd, hvad den høje kvalitet af deres arbejde tydeligt viser.

Forfatteren havde tydeligt for øje, at det er Jesus, Kristus, som er vor frelses ophav og klippe. Paulus sagde: »Og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham.« *(Hebr. 5:9).* Og til korinterne skrev han: »... og alle drak den samme

åndelige drik, thi de drak af en åndelig klippe, som fulgte med; og den klippe var Kristus.« *(1. Kor. 10:4).*

Til sanglederen og organisten:

Denne sang er velkendt af os alle. Vil vi bryde os om at lære den lidt bedre at kende? Kan organisten spille den udenad? Kan sanglederen give os de indledende ord til hvert af de tre vers? Kan vore medlemmer synge så meget som første vers uden bogen? Kan de gøre det med overbevisning? Kan sanglederen holde tempoet konstant? Kan sanglederen holde sig strengt til det anbefalede tempo på 84 slag i minuttet? Har du prøvet at gøre dette ved forberedelsesmødet og haft nogen til at kontrollere det med en metronom eller sekundviseren på et ur? På dette sidste område kan der sikkert forbedres meget.

Et godt resultat opnås gradvis gennem trofast overholdelse af mange detailler. Imidlertid kan det at stræbe efter et fremragende resultat sommetider udføres på en temmelig negativ måde, det vil sige, ved at være kritisk overfor uvæsentlige ting og drive andre til nervøs udfoldelse. En sådan fremgangsmåde tilsløres sommetider med udtrykket »perfektionisme« — men ingen har glæde af fremgangsmåden, og de ønskede resultater opnås ikke.

En bedre, mere positiv måde er at skabe en glad atmosfære. Vi lader folk synge et helt vers uden at afbryde dem. Vi er høflige, hensynsfulde og vi fremsætter sagen om de ønskede forbedringer i en så optimistisk ånd, at alle er tilfredse og vil blive glade og ivrige for at stræbe efter et godt resultat.

Det er øjensynligt ikke let at være en perfekt leder af forsamlingssang, heller ikke at være en perfekt organist eller et perfekt medlem. Men vi er på vej. Hold jer for øje, at »hver dag bliver det forventede resultat bedre, medens vi kæmper for sandheden.«

Alexander Schreiner

På deres frugter skal I kende dem

Småskænderier kan man ikke undgå, der kan altid blive et eller andet i et ægteskab, man kan blive uenige om, men når det bare ikke er alvorligt ment, så gør det ikke noget.

Kære søskende, dette er ikke en læresætning jeg vil fremhæve, men et ordbrug vi kender. Små godartede skænderier, der dagligt tager vore tankers tid, og optager pladsen for det vi havde mere brug for at tænke på. Hvis nogen mener, at småskænderier ikke er farlige, og at det er noget man ikke kan undgå, så hør lige denne lille historie. Den er opdigtet, for det, der foregår i historien, finder ikke sted i en mormonfamilie. Selvfølgelig ikke!

En søndagsskolelærer stod glad op en søndagmorgen, lad mig lige indflette her, at hans glæde skyldtes, at han havde tilrettelagt dagens lektie i god tid og ikke lige inden han skulle ud af døren, og det giver sådan en dejlig fred i sindet, og det havde vores lærer denne søndag morgen.

Han så sig kærligt om efter sine morgensko, og opdagede at de var borte. »Hvor er mine morgensko, og hvem har taget dem?« spurgte han pænt. Der kom intet svar, for der var ingen, der hørte det; en mormon råber nemlig ikke op for ingen ting.

Spørgsmålet blev gentaget lidt højere, så der var større chance for, at det ville blive hørt af andre end ham selv, men svaret udeblev stadig.

»Hvor er mine morgensko?« råbte han så højt, at det kunne høres i hele lejligheden. Det var nemlig vinter, og gulvet var koldt at stå på. Pludselig stod hans kone i døren og sagde: »Hvordan er det, du står og skriger, og hvorfra skulle jeg dog vide, hvor dine morgensko er, de står selvfølgelig dér, hvor du stillede dem i aftes, inden du gik i seng.«. »Jeg stillede dem her;« vor lærer pegede energisk på gerningsstedet, »tror du ikke, jeg véd, hvad jeg går og laver.« »Nej, ikke altid,« sagde hun træt og gik sin vej for at fortsætte sin afbrudte morgengerning.

»Så har ét af børnene taget dem,« råbte han efter hende, »sig, de skal komme med dem.«

Nu stod hans datter lige pludselig i døren, hun så forarget på sin fader og sagde: »Hvorfor siger du altid »de«? Fordi Peter låner dine morgensko, skal jeg vel ikke have skylden.« Hun gik såret bort. Hun gik aldrig i fars morgensko, de var ubehagelige at have på, så store de var.

Søndagsskolelæreren balancerede på bare tæer ud til badeværelsesdøren, der var låset. »Har du mine morgensko?« råbte han. Peter var under bruseren, så han hørte ikke så godt. »Hvad siger du?« sagde han. »Kom med mine morgensko!« hylede familieoverhovedet. »Jeg har ikke taget dine morgensko,« lød svaret. »Hvem skulle så have gjort det, om jeg må spørge, og du har at holde dig til dine egne sko.«

På dette tidspunkt stod fruen i huset foran sin mand med mørke i blikket: »Sig mig, kunne du ikke tage hensyn til naboerne, hvordan er det, du opfører dig, og så skulle du gå ind og se under din seng, for skulle jeg kende dig ret, så står de såmænd nok dér.«

På dette tidspunkt vil vi standse historien, det var ellers en skam, for jeg havde lige sådan nogle gode ideer. Men vi vil indskrænke os til at konstatere, at morgenskoene stod under sengen, de var bare skubbet lidt længere ind, da Vovse i aftes havde indtaget sin yndlingsplads, og så vil jeg lige nævne, at resten af dagen gik udmærket, og at vor lærers lektie var god og velforberedt, der var endda et par stykker, der kom hen og sagde tak for lektien. Jeg må heller ikke glemme at fortælle, at lektiens titel var den samme som overskriften på denne artikel.

Moralen på historien kan vi få hos naboen, og den lyder som så: Der går de såkaldte hellige, nu skal de i kirke, og de har lige skændtes, så hele huset rystede, ja, det lød endda, som om de sloges, nej, siger jeg, man skal holde sig fra sådan noget.

Der er en morale til, og det er: Pas på de små ukrudtsfrø, så små de er, de kan brede sig over hele den dejlige have og få det hele til at ligne et morads i løbet af kun kort tid.

Venlig hilsen
Knud Edsberg

Forståelse af, at eleverne er individuelt forskellige

af *Neal A. Maxwell*
Ottende artikel i serien »Fasthold et velkommen«

Bemærk: Denne lærerlektie er en del af en serie, som henviser til Søndagsskolens Konference-emne for 1964: »Fasthold et velkommen«. Søndagsskolernes generalbestyrelsesmedlemmer har besøgt stave og missioner i 1964 for at give flere instruktioner om dette emne. Alle distriktsbestyrelser og hovedbestyrelser opfordres indtrængende til at opbevare disse artikler til fremtidigt brug. Funktionærer i Søndagsskolen anmodes om at studere de principper, der fremsættes i disse lektier, og bruge dem i deres liv. På denne måde vil et vidtomspændende »Fasthold et velkommen« blive fremført i alle Kirkens søndagsskoler i årene 1964 og 1965.

»Fremdeles er det med himmeriget ligesom med et vod, der blev kastet i havet og indfangede fisk af alle slags.« (Matt. 13:47).

Jesu analogi er en påkrævet påmindelse om den uendelige mængde forskellige personer, vi møder i riget. Foruden alle de personlige forskelligheder, som verdslige lærere møder, må vi lærere i religion have med endnu en kilde til forskelle at gøre: det åndelige niveau blandt elever »af alle slags«.

En klasse i Kirken kan rumme: nogle, som keder sig; nogle, som tager deres forbindelse med Kirken op til en ubemærket, men vanskelig og pinefuld, ny vurdering; nogle, som er besøgende på lynvisit og som måske baserer deres fremtidige tilstedeværelse på en enkelt »prøve«-søndag; nogle, som har lyst til at sige forældre eller Kirken imod; nogle, hvis idealisme er blevet gjort bitter, og et betydeligt antal trofaste, velinformerede medlemmer. At nærme sig lektien på en upersonlig, ukritisk og vilkårlig måde er ikke at være »ivrigt optaget« af undervisningen. Tilfældig undervisning, uden følelse, betyder, at vi blot anser os selv for at være en slags bom, gennem hvilken medlemmerne må passere. En sådan undervisning vil ikke bekymre sig om individuelle forskelle og vil være blottet for varme.

Vi kan kontrollere vor egen holdning, som påvirker vore anstrengelser for at gøre undervisningen individuel, ved forskellige prøver. For det første, er vor forestilling om vor klasse altfor meget forenklet? Da grupper ofte angiver normen for klasseundervisning, kan vi fejlagtigt antage, at overfladisk »ensartethed« i opførsel antyder, at der ingen forskel er. For det andet, tror vi fejlagtigt, at tavshed er enighed? For det tredie, antager vi naivt, at vore elever står på samme niveau allesammen med hensyn til forberedelse i evangeliet? For det fjerde, er vi udførlige i vore kommentarer til eller ros af de enkelte elever? For det femte, søger vi ganske simpelt at fylde eleverne med kendsgerninger, at ramme dem ind med syvtommersøm?

Eleverne kommer til os med forskelligt øjeblikkeligt behov. Nogle har brug for kærlighed eller venskab mere umiddelbart end teologi. Nogle næsten udfordrer os til at undervise dem — og dog er der ofte en udvej:

Han tegnede en cirkel, som lukkede mig ude —
kætter, oprører, som man kunne lade hånt om.
Men kærlighed og jeg havde kløgt til at vinde:
vi tegnede en cirkel, som tog ham med ind!
— Edwin Markham

Mennesker opfører sig ofte i overensstemmelse med det, de selv forestiller sig at være. Den måde, som de opfatter sig selv på (at være smart, at kede sig ved skriften, at glæde sig over livet i Kirken, at være et Guds barn, etc.) udøver et umådeligt pres på deres virkelige opførsel. Dette gør det nødvendigt, at vi kender vore elever godt nok til at være klar over, hvorledes de selv forestiller sig at være. En elevs opfattelse af sig selv kan være en hjælp i forhold til undervisningssituationen. En større fornemmelse af, hvorledes eleverne opfatter sig selv, ville hjælpe os til at fastslå den virkelige betydning af hvad vi siger, for så vidt de enkelte elever angår. Det er ganske øjensynligt, at samspillet mellem elevens selvopfattelse og undervisningen forøger vor viden om så vel som vor kærlighed til vore elever.

Elevers »antenner« er mere følsomme end vi ved, ikke blot i forhold til varmen i vor personlige velkomsthilsen, men også med hensyn til, om deres ideer »stemmer« med os, lærerne, eller ej. De er mere følsomme, end vi ved, med hensyn til at vurdere vor evne eller villighed til at lade dem lægge deres tvivlsspørgsmål frem for os, hvor sådanne tvivlsspørgsmål kan behandles effektivt og forsvarligt indenfor Rigets rammer.

Så meget afhænger også af, at vi ser på en rastløs og oprørsk elev med nogen sans for elevens muligheder. Perikles opfordrede de gamle athenere til at se på Athen »ikke blot for hvad hun er, men for hvad hun har magt til at blive.« At tro på den enkelte, som han kan blive, kan til tider være det eneste afskrækkende middel mod fortvivlelse.

Da generationsforskelle mellem lærer og elev er normale, er vi kloge lærere, hvis vi kan »koble tilbage«, så eleverne, enkeltvis eller som en gruppe, kan føle sig fri til at tale oprigtigt med os angående den grad, hvormed lektiekurset imødegår deres individuelle åndelige fornødenheder. Det er svært at se, hvorledes vi kan følge Mesterens råd »vogt mine får«, når vi ofte ikke ved, hvad disse »fårs« forskelligartede fornødenheder er. En bestemt del af evangeliet kan altid anvendes på enhver situation i livet »her og nu«, og en del af vort undervisningsarbejde er at kunne slå ned på de rette steder og tidspunkter i undervisningen.

Endelig er vor evne til at byde velkommen og gøre undervisningen individuel en grundprøve på vor evne til at elske, og vore elever vil hurtigt finde ud af, om vor kærlighed er »uskrømtet kærlighed«.

Hulde ord er som flydende honning, søde for sjælen og sunde for legemet.

◆◆

PRÆSTEDØMMET

◆◆

Dit kald som rådgiver for det aronske præstedømme

»Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.« *(Luk. 2:52).*

Læg mærke til udtrykket *gik frem* — »Jesus gik frem«. Ansvaret hos enhver, der kaldes til at være rådgiver i det aronske præstedømme, er at stimulere hver eneste dreng på en sådan måde, at han vil »gå frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.« I modsætning til noget af den løbende litteratur, der nu udgives, har en ung mand brug for andet end et sæt gråt flonelstøj og en overbevisning om, at han kan gøre alt, hvad han ønsker, hvis han blot stiller sig i kampstilling og viser sin faste beslutning om at gå frem og få succes. Mennesket er ikke sig selv nok. Vækst er ikke resultatet af selviske tanker og selviske handlinger. Vækst og fremgang kommer fra kræfter, der ligger uden for den enkelte. Ja, det kan endda siges, at intet menneske er selvgjort.

Se blot et øjeblik på den store vækst, der finder sted hos en ung mand, medens han er på mission. Denne vækst er et resultat af næring uden for ham selv. Med andre ord, han glemmer sig selv og udøver sine talenter ved at hjælpe andre. Det er nedslående at høre lejlighedsvise kommentarer fra unge mænd, som siger, at de ønsker at gå på mission med det formål at lære at tale mere flydende eller at udvikle evnen til at være afbalanceret. Man må huske, at denne udvikling er et biprodukt af selvforglemmelse ved tjeneste overfor andre.

Som rådgiver for det aronske præstedømme har man et helligt ansvar for at opmuntre drengene til at tage del i aktiviteter, projekter og evangeliediskussioner — hvad der altsammen er beregnet til at skaffe erfaringer, som har indflydelse på karakteropbygningen. En rådgiver er mere end blot lærer i en klasse søndag morgen. Han skal være en virkelig kammerat og respekteret ven med hver eneste dreng, vise oprigtig kærlighed og interesse for hver eneste drengs velfærd. En god rådgiver bekymrer sig ikke om drengens tidligere fejltagelser og venter ikke og opmuntrer ikke til, at han skal betro ham sine personlige overtrædelser. Han vil snarere lære ham at læsse disse personlige byrder over på biskoppen. En rådgiver bør føle sig personligt ansvarlig for at undervise i evangeliets principper og opmuntre til diskussion om evangelieemner. Hans opgave er at lære de unge mænd at bede, at modstå fristelser, at respektere forældre, og at udvikle alle de dyder, der er nødvendige for at vinde yndest hos Gud og mennesker. En god rådgiver vil:

☆ Inspirere kvorummedlemmerne til at holde alle budene og forberede sig til at blive missionærer.
☆ Gøre sig fortjent til og oprette gensidig respekt.
☆ Give opmuntring og forslag, ikke kritik.
☆ Vide, hvad hver dreng har lært at gøre særlig godt.
☆ Være en god ven, blive godt kendt med drengens familie og besøge hjemmet ofte.
☆ Have balanceevne og gode manerer og være passende klædt.
☆ Gøre kvorummedlemmerne interesserede og give dem opgaver — planlægge *interessante* aktiviteter.
☆ Tale klart og tydeligt.
☆ Bruge et sprog, som kvorummet kan forstå.
☆ Ofte bære sit vidnesbyrd.
☆ Studere og praktisere en god undervisningsteknik — tale direkte til de enkelte — resumere vigtige punkter.
☆ Være et godt eksempel.

Vort behov for åndelighed

Præsident David O. McKay definerer åndelighed som »Bevidstheden om sejr over ens eget jeg og om samfund med det Uendelige. Åndelighed tilskynder en til at overvinde vanskeligheder og erhverve mere og mere styrke.«

Åndelighed er ikke konstant meditation og ligegyldighed overfor omgivende forhold og pligter; derimod er det at gøre de ting, som er i overensstemmelse med Guds sind og vilje. Den har at gøre med det verdslige liv så vel som med åndelige ting. I vort arbejde, i vor leg, i vort samvær med vore medmennesker, og selv når vi er alene, må vi bevidst og bestandig kontrollere vore tanker og vore handlinger og holde dem i harmoni med evangeliets principper.

Hos enhver findes der en gnist af åndelighed, som var medfødt hos dem, men denne gnist synes at være død hos nogle mennesker, fordi de er altfor optaget af at samle sig rigdom og tilfredsstille verdslige ønsker, og deres sind er fyldt med bekymring, tvivl og uretfærdighed. Mange af disse mennesker har en følelse af usikkerhed og føler, at der mangler noget i deres liv. Folk, der er blevet omvendt til Kirken, har udtalt, at de følte et behov efter noget, men de var ikke klar over, hvad det var, før de blev undervist i evangeliet og begyndte at efterleve dets principper.

Lydighed mod Guds befalinger er nøglen til åndelighed. Vi kan imidlertid ikke vælge de befalinger, som vi vil være trofaste overfor, ved at adlyde nogle og ignorere andre.

Med mindre vi udvikler tilstrækkelig tro på Gud til at adlyde hver eneste af lovene, som Han har givet os, vil vi ikke modtage ophøjelse og en fylde af åndelighed. Vi må fortsat studere og lære Guds befalinger; for hvis vi ikke ved, hvad befalingerne er, kan vi ikke erhverve os fuldkommenhed i at adlyde dem.

Ingen på jorden, undtagen Jesus Kristus, har levet et fuldkomment liv; men et af formålene med, at vi er her, er at gå fremad og prøve på at gøre os fuldkomne. Hvis vi stadig stræber efter selvbeherskelse og efter at nå åndelighed og fuldkommenhed, kan vi måske blive fuldkomne med et skridt ad gangen. Vi kan blive hundrede procent fuldkomne i at betale tiende og fasteoffer, vi kan holde Visdomsordet og andre sundhedslove, vi kan blive mere fuldkomne i at holde sabbatdagen hellig, i at overvære nadvermødet, og i at erhverve de mange kristuslignende dyder, indtil vi lidt efter lidt bliver fuldkomne i alle ting.

Når vi stræber efter at opnå åndelighed, vil vor evne til at gøre det rigtige vokse og styrkes, og vi vil føle »bevidstheden om sejr over vort eget jeg og om samfund med det Uendelige.«



Mennesker

Aldous Huxley, 1963
(Af forord til *Laura A. Huxley:* At leve og elske)

Mennesker er uden sammenligning dygtigere og klogere end de klogeste dyr, fordi mennesker kan tale og tænke og lade ophobet viden gå videre fra den ene generation til den næste. Men da de ofte taler tåbeligt, tænker ulogisk og ærer pseudoviden, som var den en åbenbaret sandhed, kan de også være uden sammenligning dummere, mere ulykkelige, grusomme og rovgridske end det mest ufølsomt grumme, stumme dyr. De er bare brutale. Mænd og kvinder er i stand til at være ''ævle og sindssyge. Alligevel er de også i stand til at være fuldtud menneskelige — ja endog af og til lidt mere end det.

Bevidst og konsekvent ondskab er sjælden. De fleste af os mener det godt og vil i det store og hele helst opføre os anstændigt. Men ak, gode hensigter, der søges virkeliggjort med uduelighed, er netop det, som vejen til helvede efter ordsproget er brolagt med. Vi kan tale, vi kender de store ord, intet er derfor lettere for os end at udtale høje idealer. Vanskeligheden opstår, når vi prøver at oversætte idealet til praksis.

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Centrum Gren:
Kristine Sørensen, Provstevej 11 A, 80 år den 9. august.

Skive:
Karen Marie Larsen, 75 år den 11. august.

Aarhus:
Richard Harald Petrus Isaksen, 65 år den 13. august.
Jens Johnsen Charles Nielsen, 60 år den 16. august.

København Søndre Gren:
Ane Nielsine Toft, Mollerupvej 26, 80 år den 20. august.

Nykøbing F.:
Helma Marie Jakholm Larsen, 75 år den 21. august.

Aalborg:
Severinus Valdemar Nielsen, 70 år den 30. august.
Elna Augusta Tranholm, 70 år den 31. august.

BRYLLUP:

Amager Gren:

Den 8. maj viedes på Københavns Rådhus søster *Marie Oline Henriette Olsen,* Amager Gren, til broder *Svend Charles Abrahamsen,* Central Sjælland Gren. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Brylluper i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Christian Skeen Fonnesbeck,* viedes den 1. juli i Salt Lake Templet til Sydney Reed. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, *Eldon C. Golightly,* viedes den 9. juli i Logan Templet til Mary Ann Martin. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra Amerika:

Søster *Mary G. Sorensen* og hendes *søn David* med hustru og barn sender deres kærligste hilsener til alle søskende i Danmark.

VELSIGNELSER:

København Søndre gren: 4. april:

Holger Åge Videcrantz og Beryl Wayman Sloan Videcrantz's to børn, *Steven John Videcrantz* og *Jeanette Videcrantz,* begge velsignet af ældste Robert Memmott.

Dallas Jaspar Anderson og Kerstin Margreta Håkansson Andersons søn, *Orell Christian Anderson,* velsignet af sin fader.

DØDSFALD:

Odense:

Den 13. juni døde søster *Ellen Louise Sørensen,* knap 63 år gammel. Æret være søster Sørensens minde!

Amager Gren:

Den 17. juni døde broder *Ambrosius Bøge,* 83 år gammel, og blev begravet fra kirken på Kretavej den 22. juni. Æret være broder Bøges minde!

Dåb:	**Døbt af:**	**Håndspålæggelse ved:**
Central Sjælland: 17. april:		
Svend Charles Abrahamsen	Broder Henri Gerhard Olsen	Broder Hans Larsen
Aarhus: 19. juni:		
Knud Peder Pedersen	Ældste Finn V. Christensen	Ældste Roger K. Petersen
Vera Sonja Pedersen	Ældste Roger K. Petersen	Ældste Finn V. Christensen
Helge Finn Pedersen	Ældste Roger K. Petersen	Ældste Larry M. Nielsen
Joan Mary Pedersen	Ældste Finn V. Christensen	Ældste Roger K. Petersen
København Søndre Gren: 12. juni:		
Sussie Linda Neumann Johansen	Broder Keld Neumann Johansen	Broder Keld Neumann Johansen
København Centrum Gren: 12. juni:		
Agnes Karoline Mikkelsen	Ældste James M. Lillywhite	Ældste Harold J. Shaw
Aalborg: 9. juni:		
Carlo Christian Andersen	Ældste John Steenberg Hansen	Ældste Bruce D. Hancey
Rønne: 30. maj:		
Jerril Laraine Bøving	Ældste Dennis Stowell	Ældste Ronald Lund
Magny Kamilla Rasmussen	Ældste Chester L. Allen	Ældste Rex Gordon Petersen

Ordinationer:	**Til:**	**Ordineret af:**
Aarhus: 30. maj:		
Poul Erik Christensen	Diakon	Ældste Larry C. Johnson
København Søndre Gren: 30. maj:		
Arnold Holger Julius Jensen	Lærer	Broder Magnus William Olesen
Chresten Christensen	Lærer	Broder Egon Marinus Bolvig
København Nordre Gren: 20. juni:		
Hans Sølvar Brun	Ældste	Missionspræsident R. Earl Sorenson
Birger Gustav Anders Munck	Ældste	Missionspræsident R. Earl Sorenson
Gert Oliver Torp Roesen	Ældste	Missionspræsident R. Earl Sorenson
Silkeborg: 6. juni:		
Ejmild Peter Rosenlund Larsen	Præst	Broder Rasmus A. L. Jensen

Missionærforflyttelser:	**Fra:**	**Til:**
11. juni:		
David Racker	Vesterbro	Aalborg
Lynn Jensen	Vesterbro	Frederiksberg
Richard Michaelis	Valby	Søborg
Robert Weierman	Hvidovre	Ballerup
Don R. Nelson	Valby	Slagelse
Flemming Fano	Frederiksberg	Roskilde
Ray D. Olsen	Vanløse	Helsingør
Woodrow Rasmussen	Slagelse	Vanløse
Ralph B. Olson	Ringsted	Bispebjerg
Finn Christensen	Aarhus	Fredericia
Cai J. Nielsen	Roskilde	Randers
Orson Dietz	Randers	Frederikshavn
Larry Nielson	Frederikshavn	Aarhus
James Lillywhite	Bispebjerg	Rødovre
Leonard Rustad	Fredericia	Missionskont.
Paul L. Sanders	Helsingør	København
18. juni:		
Margene Anderson	Aarhus	Odense
Barbara Christensen	Randers	Missionskont.
Arva Wahlen	Missionskont.	Aarhus
25. juni:		
Terry Booras	Hjørring	Missionskont.
Harold J. Shaw	Bispebjerg	Vesterbro
Samuel Jones	Bagsværd	Amager
Harold Johansen	Amager	Hvidovre
Stanley Buxton	Nørresundby	Valby
Brent Nay	Missionskont.	Nørresundby
Henri Jensen	Holte	Frederikshavn
Orson Dietz	Frederikshavn	Hjørring

Ny statistiksekretær

Den 25. juni er ældste *Leonard Rustad* blevet kaldet som statistiksekretær i den danske mission.



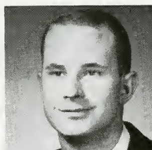
Ældste Rustad er født den 14. oktober 1939 som søn af Mr. og Mrs. Walter L. Rustad, Salt Lake City, Utah.

Han ankom til Danmark den 15. oktober 1963 og har arbejdet i Hjørring ,Lyngby, Slagelse og Fredericia, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Rustad i det store, ansvarsfuld kald, der nu er pålagt ham.

Ny missionssekretær

Den 15. juli er ældste *Terry Booras* blevet kaldet som missionssekretær i den danske mission.



Ældste Booras er født den 21. januar 1944 som søn af William og Nelda Booras, Albany, California.

Han ankom til Danmark den 11. marts 1964 og har arbejdet på Amager, i Odense, Hernnig, Aalborg og Hjørring, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Booras i det store, ansvarsfuld kald, der nu er pålagt ham.

Missionærankomtser:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 25. juni ankommet til den danske mission:

Richard Earl Danley fra Phoenix, Arizona, beskikket til at arbejde på Vesterbro.

Earl Melvin Ohlson fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Valby.

George Vernon Peterson fra Richfield, Utah, beskikket til at arbejde på Bispebjerg.

Marshall Maw Paulsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Bagsværd.

Paul Lyman Reese fra Springville, Utah, beskikket til at at arbejde i Hvidovre.

Mark Theodore Wendelboe fra Las Vegas, Nevada, beskikket til at arbejde i Holte.

Den 18. juni er søster *Else Jonna Andersson* fra København blevet kaldet som missionær og beskikket til at arbejde i Randers.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er den 15. juli blevet hæderlig afløst fra deres mission:

Glen G. Simmons fra Helena, Montana, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

Ronald E. Lund fra Preston, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Larry C. Johnson fra Brigham City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Thyce O. Petersen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Donald B. Gunderson fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

Bruce Hancey fra Salt Lake City ,Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

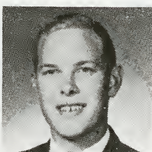
Elmo D. Neilsen fra Leamington, Utah, efter sidst at have arbejdet i Sønderborg.



Richard E. Danley



Earl M. Ohlson



George V. Peterson



Marshall M. Paulsen



Paul L. Reese



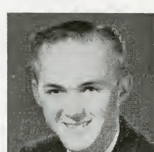
Mark T. Wendelboe



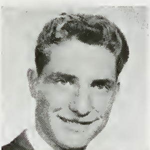
Else Andersson



Glen G. Simmons



Ronald E. Lund



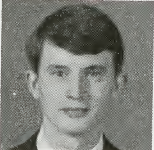
Larry C. Johnson



Thyce O. Petersen



Donald B. Gunderson



Bruce Hancey



Elmo D. Neilsen

DEN OPLAGTE GAVEIDE!!!

En grammofonplade med

»THE SINGING MORMONS«

Hjælp missionærerne med at udbrede kendskabet til mormonerne, forær venner og bekendte en plade med »The Singing Mormons«.

Du har dem vel selv? Også den nye?

Priser fra kr. 8,00—36,00. Fås både i mono og stereo.

Overskudet går ubeskåret til bygningen af den nye kirke på Maglegårds allé.

Skriv i dag efter prisliste: Bent Lindhardt, Centrum Gren, Priorvej 12, København F.

Slægtsforskning udføres samvittighedsfuldt. Britta Brun, Solvej 8, Ølstykke. Telefon (03) 323 Ølstykke 528.

Corona TAPET



Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogne, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen

Mogens - HE 3280

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn

Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

USA-REJSER I ET BEDRE PLAN

De kommer hurtigst til USA med SAS DC-8 Royal Viking Jet, for kun SAS flyver NON-STOP til New York. På kun 8 timer er De fremme - efter en vidunderlig flyverejse - og på 21-dages billet er prisen t/r på økonomiklasse

KR. 2.629,-*

USA byder på en hel ny verden af oplevelser, samtidig med at hotelophold, rundrejser og måltider koster det samme, som man er vant til i Europa. Med SAS flyver De direkte til New York, Chicago, Los Angeles, Anchorage og Montreal. Få alle oplysninger om, hvordan De »gør USA« på en almindelig ferie, ved blot at indsende Deres navn og adresse til »USA-ferie«, SAS, Hammerichsgade, Kbh. V.

SAS . . . Deres fly

De får alle oplysninger hos de SAS-autoriserede rejsebureauer

*) 2.629,- prisen er gældende for 21-dages billetter, som kan udnyttes i små 8 af årets 12 måneder - nemlig i perioderne 28/6-19/8 og 13/9-4/11 samt 14/2-2/6-66. Desuden gælder 21-dages prisen 2871,- i perioden 8/11-65 til 10/2-66. 21-dages billetter kan ikke anvendes for rejser i week-ends. Billetpriserne er de samme fra København, Tirstrup, Aalborg, Billund og Odense.



Exportmodel

splinterny — til speciel pris — glimrende til europatur — eller en tur over Atlanten. Kan derefter sælges til overpris. Kontakt MOGENS — HE 3280.



Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotelreservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.

TLF. (01) 15 95 80

Ryesgade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66